

24th August 1961]

III.—GOVERNMENT BILLS—cont.

(7) THE MADRAS PAWNBROKERS (AMENDMENT) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 30 OF 1960).

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

“ That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 30 of 1960) as amended by the Select Committee be taken into consideration ”.

பொறுக்குக் கமிட்டியினால் நன்றாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த மசோதாவை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது என் கருத்து. இந்த மசோதாவின் கருத்து என்னவென்றால் முன்பு மணி லெண்டர்ஸ் பில் என்று நிறைவேற்றினோம். அதிலே ஒரு ஷரத்து இருந்தது. பான் ப்ரோக்கர்களைப் பொறுத்த வரையில் அந்தச் சட்டத்தில் ஒரு ஷரத்து வேண்டாம். இந்தச் சட்டத்திலேயே செய்து விடலாம் என்று இப்போது இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இன்னொரு முக்கியமான திருத்தம் 150 ரூபாய் வரைக்கும் 12 சத வீதம் வட்டி என்பதும், அதற்கு மேல் 10½ சதவீதம் என்பதும் ஆகும். இன்னும் சில திருத்தங்கள் கணக்குக் கொடுப்பது பற்றி. எந்தப் பானையில் வைக்கவேண்டும் என்பது பற்றி. இதையெல்லாம் பொறுக்குக் கமிட்டியார் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் இந்த மசோதாவை ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்று தோடுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : Motion moved—

“ That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 30 of 1960) as amended by the Select Committee be taken into consideration ”.

SRI V. SANKARAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பொறுக்குக் கமிட்டியில் ஏற்கெனவே இருந்த சில நல்ல மாறுதல்களோடு தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளும் நேரிடையாக வந்து சாட்சியம் சொன்ன காரணத்தினால் ஒரு சில நல்ல சீர்திருத்தங்கள் இந்த மசோதாவில் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. மேற்கொண்டு சபையில் இந்த மசோதாவை விவாதத் திற்கு எடுத்துக்கொள்ளும் முன்பாகக் கூட சட்டசபை அங்கத்தினர்களை நேரில் பார்த்து இது சம்பந்தமான விஷயங்களை பான் ப்ரோக்கர்ஸ் அசோசியேஷன் பிரதிநிதிகள் சொல்வதாகச் சொன்னார்கள். ஏற்கெனவே பிவினஸ் அட்வைசரி கமிட்டியில் இன்று இந்த மசோதா விவாதத்திற்கு வருவதாக இல்லை. ஆகவே அவர்கள் வந்து சந்திக்கச் சந்தர்ப்பம் இல்லாது போய்விட்டது. இப்போது சட்டென்று இந்த மசோதாவைக் இங்கு கொண்டு வந்து விட்டதனால் அவர்கள் ரெப்ரசென்ட் செய்ய முடிய வில்லை. முன்பே இது அஜெண்டாவில் சேர்க்கப்படாது இப்போது சேர்த்திருப்பதனால்தான் அந்த நிலைமை ஏற்பட்டது. இருந்தாலும் இந்த மசோதா சம்பந்தமான சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஏற்கெனவே ஓரளவு வட்டி விதித் தம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. 150 ரூபாய் வரையில் 12 சத வீதம் என்றும், அதற்கு மேல் 10½ சத வீதம் என்றும் செய்திருக்கிறோம். இது இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாய் இருந்தால் கூடப் பரவாயில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பொதுவாக இன்றையதினம் வெளியில் வட்டி விதித் தம் அதிகமாகி விட்டது. ரேட் ஆப் இன்டர்ஸ்ட் எங்கும் அதிகமாக இருப்பதால் 150 ரூபாய் வரையில் 15 சதவீதம் என்றும், அதற்கு மேல் 12 சத வீதம் என்றும் கூட அதை உயர்த்தினால் பரவாயில்லை. இது ஒன்று அவர்கள் கோரிக்கை. இது பரிசீலிப்பதற்குரிய விஷயம். பொதுவாக அடகுக் கடையில் பத்து ரூபாய், பதினைந்து ரூபாய், 50 ரூபாய் என்று நகை நட்களை பாத்திரம் துணிகளைக் கொண்டுவந்து வைத்து விட்டு வாங்கிக் கொடுக்கின்றன. ஐந்து ரூபாய்க்கு காய்கறிக் கடைக்காரர்கள் அடகு வைத்து வாங்கிப் போய்

[Sri V. Sankaran]

[24th August 1961]

இரண்டு மூன்று சம்பாதிக்கும்போது அவர்கள் இரண்டரை, நான்கரை கொடுப்பதை நாங்கள் வாங்கிக்கொள்ளக்கூடாது என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இரண்டு மூன்று ரூபாய் கிடைக்கிறது. ஆகவே இவர்கள் கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இதைப் பொதுவாகப் பார்க்கக்கூடாது. இதையும் பரிசீலிக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் கோரிக்கையைக் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டுமென்பதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக அடகு வைத்த பொருள்களை திரும்ப வாங்கிப்போவதற்கு மெஸஞ்ஜர், ஏஜெண்டு இவர்கள் மூலம் எப்படித் திருப்பித் தரலாம் என்பது பற்றி நாம் செய்திருக்கிறோம். அநேகமாக யார் அடகு வைக்கிறார்களோ அவர்களே வந்து மூட்டுப்போகும்படி இருப்பதுதான் நன்றாக இருக்கும். மெஸஞ்ஜர், ஏஜெண்டு என்கிறபோது சில சிக்கல்கள் தானே ஏற்படும். ஆகவே இதையும் எடுத்துவிடலாம்.

அடுத்தபடியாக புக்ஸ், அக்கவுண்ட்ஸ், ரெக்கார்ட்ஸ் இவற்றைப் போலீஸ் எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது, அவற்றை 24 மணி நேரம் வைத்துக்கொள்ளலாம். உடனே எடுத்துக்கொண்டு போக உத்திரவிட்ட மாக்ஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் அதை சரண்டர் செய்து விடவேண்டும் என்ற ஒரு ப்ரொவிஷன் இருக்கிறது. அதாவது 24 மணி நேரத்தில் திருப்பித் தர வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அது ஓரளவு சீர்திருத்தமாக இருந்தாலும் மாக்ஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் தான் ஒப்படைக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படும். இதனால் கடைக்காரர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். ஆகவே பொதுவாக எந்த இடத்தில் பறிமுதல் செய்கிறார்களோ அந்த இடத்திலேயே வைத்துப் பரிசீலனை செய்வது மிக நன்றாக இருக்கும். கையில் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

12-00
00 n
அடுத்தபடியாக, யார் அடகு எடுத்திருக்கிறார்களோ அவர்களே பின்னால் ஏலத்தில் அப்பொருள் வரும்போது ஏலத்தில் கேட்க ஒரு நிபந்தனையோடு இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடகுக்கு வைக்கப்பட்ட தொகை, வட்டி அதற்கு மேல் கொடுக்க முன் வந்தால் அவர்கள் ஏலம் கேட்கலாம் என்று வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில் பொருளின் விலை குறையலாம். சிலில் கோர்ட் ரூல்சில் டிக்ரீ அமவுண்டுக்கு போகாவிட்டால் மதிப்பைக் குறைப்பதற்குச் குறைந்த மதிப்பில் எடுக்கவும் வழியிருக்கிறது. சரியான 'Bid' இல்லாவிட்டால் டிக்ரீ ஹோல்ட்டரே ஏலத்தில் கேட்க சிலில் ரூல்ஸில் வழியிருக்கிறது. அதிகமான 'Bid' இல்லாவிட்டாலும் சரி, குறைத்துக் கேட்க ஏலம் விரும்பும் அதிகாரிக்கு ஓரளவு இடம் கொடுக்க வேண்டும். வருடத்திற்கு ஒரு தடவை லைசென்ஸ் எடுக்கும்போது 30 நாள் என்று வைத்தால் சௌகரியமாயிருக்கும். இல்லாவிடில் கால தாமதம் ஏற்படும். அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. லைசென்ஸ்ஸிங் அத்தாரிட்டி நினைத்தபோது அவர் நினைத்தபடி கான்சல் செய்ய இடமிருக்கிறது. அப்பீல் செய்த பிறகு அதை ரத்து செய்ய வழி யிருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை அவருக்கு கொடுப்பது சரியல்ல. கான்சல் செய்யும் அதிகாரத்தை அதற்கு மேற்பட்ட அதிகாரிகளுக்குத் தான் கொடுக்கவேண்டும். சினிமா ரெகுலேஷனைப் பார்க்கலாம். சிறிய காரியத்தை வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது அபிப்பிராயப்பேதம் இருந்தால் லைசென்ஸ்ஸிங் அத்தாரிட்டி உடனே 'Cancellation order,' போட்டு விடுகிறார்கள். லைசென்ஸ் கொடுக்கும் அதிகாரிக்கு மேற்பட்ட அதிகாரிக்குத் தான் இந்த கான்சல் செய்யும் அதிகாரத்தை கொடுக்க வேண்டும். லைசென்ஸ் கொடுக்கும் அதிகாரியே கான்சல் செய்வதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கக்கூடாது. பின் இந்தச் சட்டப்படியுள்ள ப்ரொவிஷன்ஸ் படி நடக்காவிட்டால் "இம்பரிஸன்மென்ட் அண்ட் பைன்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சில குற்றங்கள் சாதாரண குற்றங்கள், அப்படிப்பட்ட சாதாரண குற்றங்களுக்குக்கூட சிறைத்தண்டனை வேண்டுமா என்று ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு பொதுவாக இந்த மசோதா நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கிறது என்று கூறிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

24th August 1961]

(Srimathi T. N. Anandanayaki in the Chair.)

*SRI R. SRINIVASA IYER: Madam Chairman. இந்த மசோதா அவசியமானது தான். இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருவதால் கடன் கொடுக்கிறவர்களுக்கும் சரி, கடன் வாங்குகிறவர்களுக்கும் சரி, நல்லது தான். ஆனால், சமாரான வட்டிக்கு கடன் கிடைக்குமா, இதை அமுல் படுத்த முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். இந்த லேவாதேவிகாரர்கள், அவர்கள் நோட் மூலம் கடன் கொடுத்தாலும் சரி, அல்லது அடகு மூலம் கொடுத்தாலும் சரி, அவர்கள் சமூகத்திற்கு நல்ல சேவை செய்து வருகிறார்கள். "Foreign countries" அயல் நாடுகளில் கூட மணி லெண்டர்ஸ் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அடியோடு ஒழிக்க முடியாது. அப்படி அடியோடு ஒழிப்பதும் நல்லதல்ல. சர்க்காரிலும், கூட்டுறவு சொசைட்டிகளும் மூலம் கடன் கொடுக்கிறார்கள். இண்டஸ்ட்ரியல் பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன், லான்ட் மார்ப்கேஜ் பாங்க், போன்றவைகள் டிபன்சர்கள் மூலம் பான்டர்ஸ் வாங்குகிறார்கள். பாங்க் அப் இங்கிலாந்து ரேட் கூட 7 சத வீதம் கூடி விட்டது. பெப்பாசிஸ் 5, 5½ சத வீதத்தில் வாங்குகிறார்கள். அதுவும் கவர்ன்மெண்டு காரண்டியின் பேரில் வாங்கப் படுகிறது. இந்த மசோதாப்படி வட்டியை லிமிட் செய்கிறோம். காபூலீஸ் பாகிஸ்தான்ஸ் இவர்கள் கடன் கொடுத்து விட்டு ஒவ்வொரு மாதம் முதல் தேதியன்று, சம்பளம் வாங்கும் தேதி அன்று வந்து கழுத்தில் துணியைப் போட்டு முறுக்கி நிற்ப்பந்தித்து சம்பளத்தை பிடுங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள் என்று மணி லெண்டர்ஸ் பில் கொண்டு வந்தோம். அது வந்ததோடு இது நின்று விட்டதா? மறுபடியும் மறுபடியும் அவர்களிடம் வாங்கி பழையபடி முதல் தேதியன்று காலிய் பைனோடு தான் திரும்ப வீட்டுக்குப் போகிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது போல் எப்படி "பாய்க்க" வழி யிருக்கிறது என்று தான் பார்க்கிறார்கள். 24 சத வீத வட்டி வாங்குகிறார்கள் என்றும், முன் கூட்டிய வட்டி வாங்கிக்கொள் கிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். அகரிகல்சால் ரிஸீப் ஆக்ட் படி 5½ சதவீதம் தான் விவசாயிகளிடம் வட்டி வாங்கலாம் என்று ருக்கிறது. ஆனால் என்ன நடக்கிறது? பாங்க் வழி லோன் வாங்கவேண்டு மென்றால் ஜாலிதி வட்டி ரேட்டாக இருக்கிறது. எவன் 5½ சத வீதத்துக்கு கடன் கொடுப்பான்? யார் 5½ சத வீதத்துக்கு விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுக்கிறார்கள். 100 ரூபாய் கடன் கொடுத்து 200 ரூபாய்க்கு நோட் எழுதி வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். என்ன "அண்டர்ஸ்டாண்டிங்" என்றால், அறுவடை முடிந்தவுடன் ஒரு மூட்டை நெல் பத்து ரூபாய்க்கு தனக்கு தரவேண்டுமென்று கண்டிஷனில் ரூபாய் கடன் கொடுக்கிறார்கள். அப் போது ஒரு மூட்டை நெல் 25-8-0-க்கு விற்கும். ஆனால் கடன் வாங்கிய வரிடம் பத்து ரூபாய்க்கு ஒரு மூட்டை கொடுக்க வேண்டும். அப்படி கொடுக் காவிட்டால் பிரதான கொடுத்து விடுகிறான், 200 ரூபாய்க்கு அந்த நோட்டை வைத்துக்கொண்டு அங்கு கட்சியாடுவதால் ஒரு பிரயோஜனமில்லை. இப்படி நடக்கிறது. கோர்ட்டில் விசாரணை செய்தால் கால் அணவிற்கு சூடும் வாங்கி அதை அணைத்து விட்டால் சரி என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். கடவுளுக்குக் கூட பயப்படாத முறையில், சத்தியமற்ற முறையில் சிலர் நடக்கிறார்கள். ஆக, நான் சொல்வது என்னவென்றால், தற்கால நிலையை அனுசரித்து வட்டி விகிதம் இல்லை. அதாவது, Realistic ஆக இல்லை. கூட்டுறவு சொசைட்டிகளில் லோன் வாங்கப்போனால் பணம் உடனே கிடைத்து விடுகிறதா? திடீரென்று ரூபாய் வேண்டுமென்றால் வருகிறது என்றால் பணம் உடனே வேண்டியிருக்கிறது. அடகுக்குத்தான் உடனே கடன் கிடைக்கும். ஆகவே காலத்தை அனுசரித்து வட்டி விகிதத்தை மாற்ற வேண்டும். புதிதாக, 150 ரூபாய்க்குள் இருப்பவைகளுக்கு 12 சத வீதம் என்றும், அதற்கு மேல் 10½ சத வீதம் என்றும் இந்த மசோதாவில் இருக்கிறது. இதை, 10½ சத வீதம் என்பதை 12 சத வீதம் என்றும், 12 சத வீதம் என்பதை 15 சத வீதம் என்றும் மாற்றவேண்டு மென்று சொல்கிறேன். அதை ஆலோசிக்க வேண்டும். வேறொன்று சொல்ல நினைக்கிறேன். மணி லெண்டர்ஸ் இந்த பிவினைஸ் நடத்து வொட்டாமல், ஒரு பயம் ஏற்படுத்தினால் அவர்கள் வெற்றிலை பாக்கு கடை

[Sri R. Srinivasa Ayyar] [24th August 1961]

ஹோட்டல்கள், சினிமாவிற்கு கடன் கொடுப்பது இப்படி சென்ட் சத வீதம் லாபம் கிடைக்கும் மற்ற பிலினைஸ்களுக்கு திரும்பி விடுவார்கள். ஆகவே, சென்ட் பர்சென்ட் ரூரல் பாப்லேஷனுக்கு கடன் கிடைப்பதற்கு அரசாங்கம் வசதி ஏற்படுத்தித் தரும் வரையில் நாம் கவனமாக இருக்காவிட்டால் பப்ளிக்கு கிடைக்கக்கூடிய கடன் வசதி போய் விடும். அல்லது குறைந்து விடும். சொசைட்டிகளுக்கு போனால் உடனே பணம் கிடைக்கிறதா? அவர்கள் பைனான்ஸிங் பாங்குக்குப் போய் கடன் வாங்க வேண்டும்.

பின், இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவர் போலீஸ் பந்தோபஸ்தோடு எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் சென்று கடைக்குள் புகுந்து கணக்குப்புத்தகங்கள் போன்றவகைகளை அள்ளிக்கொண்டு போகலாம். அதை 24 மணிநேரத்திற்குள் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மாஜிஸ்ட்ரேட்டும் ஒப்படைக்கலாம். ஒரு ரசீது கொடுக்க வேண்டும் என்றும் போடப்பட்டிருக்கிறது. எடுத்துக்கொண்டு போகிறவைகளுக்கு, இது சகஜமாக நடைபெறுமா? அப்படி ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் வந்து அரை மணி நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் அள்ளிக்கொண்டு போய் விட்டால், பின் அந்த இடத்தில் பிலினைஸ் நடத்த முடியாது.

ஏற்கனவே சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வாரண்ட் இல்லாமல் அரஸ்ட் பண்ணலாம் என்று இருந்தது. நல்ல காலமாக அமைச்சர் அவர்களின் கருணையினால் இதை எடுத்துவிட்டார்கள். இப்போது சோதனை போடுகிற விஷயமும் அபாயகரமாகத்தான் இருக்கிறது. கம்மர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் சோதனை போடுகிறார்கள். புத்தகங்களை பரிசோதிக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து ஸ்டேட்மென்ட்டுகள் வாங்குகிறார்கள், தவறுதல்கள் இருந்தால் கேஸ் போடுகிறார்கள். அம்மாதிரி இருக்க வேண்டுமே தவிர எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடலாம், 24 மணி நேரத்திற்குள் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும், இல்லா என்றால் மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் கொடுத்துவிட்டால் போதும் என்றிருப்பது சரியல்ல. இவ்விதம் இருந்தால் அடகு கடைக்காரர்கள் நல்ல முறையில் தொழில் நடத்த முடியாது. எவ்வளவோ பணங்களை ரோக்காக்கூட இல்லாமல் கொடுக்கிறார்கள். திருப்பியும் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஏதோ இன்ஸால்வன்ஸி என்று கொடுப்பவர்கள் லட்சத்தில் ஒருவர் அல்லது இரண்டு பேர்கள்தான் இருக்கும். ஆகவே இந்த விதத்தில் சோதனை போடலாம் என்று சொல்லியிருப்பது, பல சிறிய அதிகாரிகளுக்கு காப்ஷன் போன்றவைகளை ஊக்குவிப்பது போல் இருக்கும். இதன் காரணமாக பல கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம். குறைந்த வட்டிக்கு கடன் கிடைக்குமா என்பதுதான் முக்கியம்.

இன்னொரு ஷரத்து என்னவென்றால், அடகு வாங்கினவர் எலம் எடுக்கக் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வட்டிக்கும், முதலுக்கும், செலவுக்கும் எலம் எடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவறி எடுத்துவிட்டால் ஆறு மாதம் சிறை தண்டனை அல்லது 1,000 ரூபாய் அபராதம் போடலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அடகு வாங்குகிறவர்கள் இந்த சட்டத்துக்கு புறம்பாக நடத்துகிறார்கள் என்று சொல்லி எந்த தண்டனையும் கொடுத்துவிடுவது சரியல்ல. சிலர் பித்தனை நகைகளை கொண்டு வைத்துவிட்டு எமாற்றி கடன் வாங்கிவிடுகிறார்கள். இம்மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் சிலில் கோர்ட்டில் நடப்பது போன்று ஒரு அதிகாரியினுடைய அனுமதியின் பேரில் குறைவான துகைக்கு எலம் எடுக்கலாம் என்று இருக்க வேண்டும். சிலில் கோர்ட்டு ரூல்ஸ்ஸில் அபஸ்ட் பிரைஸ்க்கு குறையாமல் எலம் எடுக்கலாம் என்றிருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் திருப்பி நகையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றிருக்கிறது. டி.பாஸ்டாசி விட்டால், கூடுதல் வட்டி வாங்கலாமா என்பதைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டாகவேண்டும். சொஸைட்டிகளில் கூட, டி.பாஸ்ட் ஆகிவிட்டால் 6-க்கு 7½ என்றும், 7½-க்கு 10 என்றும், இவ்விதமாக 12 சத விதிகம் வரை வட்டி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையிலாவது இந்த மசோதாவில் இருக்க வேண்டும். அதற்காக வட்டிக்கு வட்டி வாங்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால் ஒரு குறிப்பிட்ட

24th August 1961] [Sri R. Srinivasa Iyer]

அதிக ரேட்டுப்படி அதிக வட்டியாக வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருக்க வேண்டும். இது தவிர கணக்குக்களை தமிழில்தான் எழுத வேண்டும். இன்னன்ன கணக்குக்களை இன்னன்ன மொழிகளில்தான் எழுத வேண்டும் என்றெல்லாம் நாம் நிர்ப்பந்தம் போடுகிறோம். மணி லெண்டர்ஸ் ஆக்டில் கூட இதர மிஸ்ஸிலேரியஸ் சிலவிற்காக கடன் துகை 50 ரூபாய்க்கு 25 பைசா சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறது, அந்த மாதிரி பான் ப்ரோக்கர்ஸ் பில்லில் இல்லை. கடன் கொடுத்துவிட்டு அதை திருப்பி வாங்க வேண்டும் என்றால் எவ்வளவோ செலவு இருக்கிறது. கச்சேரிக்குக் கொடுக்கின்ற கோர்ட்டு பில் மட்டுமல்ல, வேறு பல செலவும் செய்தாக வேண்டும். இவ்விதமாக பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. டிகிரியின் பாதிப் பணம் இதற்கேப் போய்விடும். 'The difficulties of a decree holder begin only after he obtains a decree.' கடன் கொடுத்தவன் திண்டாட்டத்தில் நிற்க வேண்டிய நிலைதான் ஏற்படும். இப்போது கோர்ட்டில் 1,000-க்கு கேஸ் போட்டால் அதை பத்து பத்துரூபாயாக கொடுக்கலாம் என்று உத்தரவு போடுகிறார்கள். இதனால் அவர்களிடம் பணம் வருவது கரைந்து போய் விடுகிறது.

இது தவிர, இன்ஷூர் பண்ண வேண்டும் என்று இன்னொரு ப்ரொவிஷனும் இருக்கிறது. நெருப்பு, திருட்டு இவைகளில் ஏதாவது நகைகள் தவறிப் போய்விட்டால் நஷ்டம் ஏற்படுவதும், அதற்காக இன்ஷூர் செய்யப் பட வேண்டும் என்றிருக்கிறது. இதற்கு காஸ்ட் யார் கொடுப்பார்கள்? ஆகவே இன்டரஸ்டோடு சேர்த்து, ஒரு ரூபாய்க்கு அரை பைசா இன்சூர் சிலவிற்காக எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று ஒரு பிரவிஷன் போட்டால் இருக்கும். அதோடு பாதுகாப்புக்கும் வசதியாக இருக்கும். இது தவிர இன்னொரு விஷயம், திருட்டு சோத்தை தெரியாமல் வாங்கி வரிகிறார்கள். Bailor and Bailee சட்டப்படி இதை வாங்கிவிட்டால் போலீசார் இதன்மீது கேஸ் வரும்போது நகையை அல்லது சோத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இதன் காரணமாக இவர்களுக்கு பணமும் போய்விடுகிறது, சாமானும் போய்விடுகிறது. இதற்கு ரெஸ்பான்ஸிபிள் யாரும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இதற்கு காண்ட்ராக்ட் ஆக்டிலும் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. இந்தச் சட்டத்தில் சோத்தை மீறினால் ஆறு மாதம் தண்டிக்கலாம் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. பழையச் சட்டத்திலும் அவ்வாறே இருக்கிறது. இந்த மசோதாவில் ஆறு மாதத் திற்கு ஒரு வருஷமாகவும் 100 ரூபாய் அபராதத்தை 1,500 ரூபாய் ஆகவும் திருத்தப்பட இருந்தது. அதை திருத்தி ஆறு மாதம் வரை சிறை தண்டனையும் அல்லது 1,000 ரூபாய் வரைக்கும் அபராதம் அல்லது இரண்டும் போடலாம் என்று திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக "கோர்ட் கலைவது வரையிலும் தண்டனை" (Till the rising of the Court) என்று தண்டனை கொடுத்துவிட்டாலே அதற்குமேல் அவமானம் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. அதற்குப் பின்னால் யாரும் அவர்களிடம் டிப்பாலிட் செய்ய முன் வரமாட்டார்கள். இவை யெல்லாம் ஐ.பி.ஸி.-யில் வரக்கூடிய குற்றங்களைப் போன்றதல்ல, அல்லது அரசியல் குற்றம் போன்ற தல்ல. ஒருவனைக் கொன்றுவிட்டால்கூட சில காரணங்களினால் இ.பி.கோ. 302 சেক்ஷனில் வருது என்று சொல்லி இப்போது 1,000 ரூபாய் அல்லது ஆறு மாதம் தண்டனை இதைப்போன்றதான் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டத்தில் ஜெயிலுக்குப் போடுவது என்றிருப்பது அவசியமில்லை, இது பெரிய ராஜாங்க குற்றமல்ல, திருட்களைப்போன்று குற்றம் செய்வது மல்ல. ஆகவே இதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மணி லெண்டர்ஸ் அயோக்கியத்தனம் செய்யக்கூடாது, அதற்கு கட்டுப்பாடு தேவைதான், இவைகளை நான் ஒப்புக்கொண்டாலும் பெரிய தண்டனைகள் கொடுப்பதெல்லாம் தேவையில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம்.

கடன் கொடுப்பது சம்பந்தமாக, இப்போது 50, 60 ரூபாய்க்கு செலவு செய்வதை 250 ரூபாய் இருந்தால்தான் செலவு செய்ய முடியும். விலை வாசிகள் எல்லாம் அதிகமாகிவிட்டது. இரண்டு ரூபாய்க்கு நடத்தக்கூடிய காரியம் இப்போது 15 ரூபாய்க்குத்தான் நடத்த முடியும். ரூபாயின்

[Sri R. Srinivasa Iyer] [24th August 1961]

மதிப்பு குறைந்து விட்டது. ரூபாய் 250 கடன் வாங்கி அதைக்கொண்டு தினசரி நல்ல முறையில் சம்பாதித்தால், ஒரு வண்டியும் மாடும் வைத்திருந்தால் அதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தைக்கொண்டு இந்த முதலீடையே அடைத்து தீர்த்து விடலாம். எங்கள் பக்கத்தில் பார்த்தால் தினசரி 10 மூட்டை நெல் எடுத்து வைத்து வியாபாரம் செய்தாலும் நல்ல லாபம் கிடைக்கும். அவர்கள் ஏன் அதிகப்படி கொடுக்கக்கூடாது. அதற்கான முறையில் இதில் இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறைந்த வட்டிக்கு வாங்குபவர்கள்தான் யோக்கியத்தனமாக திருப்பிக் கொடுப்பார்கள், 100-க்கு 36 வட்டி என்றெல்லாம் வாங்குபவர்கள் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பில் வாங்குவதில்லை. அதே போன்று தான் யோக்கியப் பொறுப்புள்ள முதலாளிகளும் குறைந்த வட்டிக்குத் தான் கொடுப்பார்கள். அதிகமான வட்டிக்குப் போகமாட்டார்கள். இவ்விடமும் நாணயம் இருந்தால் ஒரு வட்டிக்குத்தான் கொடுப்பான். பன்னிரண்டுக்குமேல், 10½-க்கு மேல் வட்டி விகிதத்தை வைக்கக் கூடாது என்றால், சர்க்காரினாலேயே குறைந்த வட்டிக்குக் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால் தனிப்பட்டவன் எப்படி கொடுப்பான்? ஆகையால் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை உத்தேசித்து இதைச் சீர்திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : Madam Chairmen,

இந்த மசோதாவிலே வட்டி விகிதத்தை உயர்த்தும் பிரிவை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். இந்த அளவுக்கு வட்டியை உயர்த்துவது சரியல்ல. முன்பு 25 ரூபாய்க்கு உட்பட்ட கடன்களுக்கு 12 சத வீதம் என்று இருந்தது. இப்போது 25-க்கு அதிகமாக ரூ. 150 வரையில் 12 சத வீதம் என்றும், அதற்கு மேல் 9 சத வீதத்திலிருந்து 10½ சத வீதத்திற்கு அதிகரிக்கப்படுகிறது. இந்த அடகு பிடிக்கும் வட்டிக் கடைகளில் கடன் வாங்குபவர்கள் பெரும்பாலும் 150 ரூபாய்க்குக் குறைவாகக் கடன் வாங்குகிறவர்களாகத்தான் இருக்கும். ரூ. 300, ரூ. 400 என்று வாங்குகிறவர்கள் இங்கு போக வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. இந்த கடன் கொடுப்பவர்கள் ஒரு அவசியமான சேவையை சமுதாயத்திற்குச் செய்கிறார்களா இல்லையா என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். ஏழை மக்கள் கடன் வசதி இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே, அவர்களுடைய சங்கடத்தைப் போக்கி, அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்க்கை நடத்த அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற கருத்துடன்தான் கடை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. ஜனங்களுக்கு இருக்கும் வருமையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு கடை வைத்திருக்கிறவர்கள் அதிகம். அவர்கள் பாங்கில் கடன் வாங்கி இங்கு கடன் கொடுத்து லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று நினைத்தாலும் அதுவும் தவறானது. சிலர் இருக்கலாம் அந்த மாதிரி. பாங்கில் ஓவர்டிராஃப்ட் வாங்கி, அதற்குமேல் இதிலே லாபம் கிடைக்கிறது என்று செய்யலாம் சில பேர்கள். தங்கள் சொந்தப் பணத்தை பாங்கில் போட்டால் இவ்வளவு லாபம் கிடைப்பதில்லை, வேறு தொழில் செய்தாலும் இவ்வளவு லாபம் வராது என்று சமுதாயத்திற்கு வரோதமான வேலை செய்து வருகிறார்கள் என்பது எனது கருத்து. இருந்தாலும் இவர்களை உடனடியாக ஒழித்துவிட முடியாது. குறைந்த வட்டியில் ஏழைகளுக்கு பணம் கிடைக்கக் வழி செய்தால் அவர்கள் தானாக மறைவார்கள். அந்த முறையில் அவர்கள் தானாக மறையவேண்டிய நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். அத்தகைய ஒரு நிலையை உண்டாக்காமல் அரசாங்கம் இவர்கள் இன்னும் சிறக்கத் தக்க சக்தியை உண்டாக்கிக் கொடுப்பானேன் என்பதைத்தான் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் கடன் வசதிகளை எப்படி பெருக்குவது என்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்து எல்லா பிரிவினருக்கும் கடன் வசதியானது கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாகவும், சர்க்கார் ஸ்தாபனங்களின் மூலமாகவும் கடன் வசதி பெருக வசதி செய்து கொடுத்தால், தானாக, இந்த கடன் கொடுப்பவர்களிடத்தில் நிர்ப்பந்தம் காரணமாகப் போவது குறையும். வாழ்க்கையில் விலைவாசிகள் உயர்ந்துகொண்டு போகும் காலத்தில் சில அவசரமான சந்தர்ப்பங்களில் இவர்களிடத்தில் கடன் வாங்கும்

24th August 1961] [Sri M. Kalyanasundaram]

நிலை ஏற்படுகிறது. இவர்கள் கடன் கொடுப்பது நின்று விட்டால் ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டு செத்துவிடுவார்களானால் சிலருக்கு சங்கடம் ஏற்படலாம். ஆனால் இவர்களிடம் கடன் வாங்கி அடையக்கூடிய சங்கடத்தைத் தவிர்த்துக் கஷ்டத்தை அனுபவிப்பது மேல் என்று நினைக்கிறேன். மது விலக்குச் சீர்திருத்தம் அவசியம் என்று நினைத்துச் செய்தோம். அப்படி செய்யும் போது கள்ளக்கடை வைத்திருப்பவர்கள் இந்தச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தால் கஷ்டப்படுவார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? அது அவசியமான சீர்திருத்தம்; ஆகையால் இந்த கஷ்டத்தைக்கூட பார்க்கவேண்டிய தில்லை என்று செய்யப்பட்டது. இதிலே சில கஷ்டங்கள் ஏற்படுகிறது என்றால் அடகுக்குக் கடன் கொடுக்கிறவர்கள் இந்தக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவேண்டும். அதற்காக வட்டியை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டிய தில்லை.

(Deputy Speaker in the Chair.)

ஏற்கெனவே இருந்த ரேட்டுக்குக் கொடுப்பதாக இருந்தால் கொடுக்கட்டும். இல்லையென்றால் கடையை மூடிக்கொண்டு போகட்டும். ஜனங்கள் அதற்கு மேல் அதிகம் கொடுத்து வாங்க வேண்டும் என்று ஏற்படுத்துவது சரியல்ல. வட்டியை உயர்த்தியிருப்பது நியாயமல்ல, ஏற்கெனவே இருந்த அளவாவது இருக்கவேண்டும். அப்படி உயர்த்த வேண்டுமானாலும் 150 ரூபாய் லிமிட் வரை ஒன்று, அதற்கு மேல் ஒன்று, என்று வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் 10 சதவிகிதமாகப் போடுவதாக இருந்தாலும் ஓரளவுக்கு நியாயமான அளவாக இருக்கும். அது ஒரு இடைக்கால ஏற்பாடாக இருக்கட்டும். வட்டியை உயர்த்தும் அபிப்பிராயத்தை கைவிட்டு பூராவிற்கும் 10 சதவிகிதம் என்று போடுவதாகச் செய்ய வேண்டும். லிமிட் இல்லாமல் எல்லா கடனுக்கும் 10 சதவிகிதம் என்று போட்டால் அது போதுமானது. அதில் போதுமான அளவு லாபம் சம்பாதிக்க முடியும். அதில் அவர்களால் தொழில் நடத்த முடியவில்லை என்றால் வேறு தொழில் செய்ய அவர்கள் போய்க்கொள்ளட்டும். கடன் வாங்கும் ஜனங்கள் அவர்கள் குறையை அவர்களே பார்த்துக்கொள்வார்கள். இங்கே பெரும்பாலும் அடகு வைத்த சொத்தை திரும்ப மீட்டுக் கொள்வது கிடையாது. அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய முதலும் வட்டியும் அந்த சாமான்களின் விலையைவிட அதிகமாகி விடுகின்ற காரணத்தினால் ஒருவரும் அடகு வைத்த சொத்தை மீட்டுக்கொள்வது கிடையாது. அடகு வைத்து கடன் வாங்குவதற்கு வழியில்லையென்றால் அடகு வைக்கக்கூடிய பொருளை விற்று விட்டும். அப்போது அதிகப் பணமாகவது கிடைக்கும். அடகு வைத்து வட்டிக்கு வட்டி கொடுக்க முடியாமல் சாமான்களை அப்படியே விட்டுவிடுபவர்கள் அதிகம் என்று அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இப்படி வட்டி வீதத்தை அதிகரிப்பது பொருளை திரும்ப மீட்க முடியாத நிலைமையை ஏற்படுத்தும் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதோடு, அடகு பிடித்தவன் அடகுக்கு வைத்தவன் பொருளைத் திரும்ப மீட்டுக்கொண்டு போகாமல் இருக்கவேண்டும் என்றுதான் எப்போதும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் இந்த வட்டியை உயர்த்தாவிட்டால் அவர்கள் தொழிலை நடத்த முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு மூடிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்று அனுதாபப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. இருந்தாலும், 10 சதவிகிதம் என்று ஏற்படுத்தலாம் என்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த பான் ப்ரோக்கர்ஸ் சட்டத்தை பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விட்டு சில திருத்தங்களுடன் அது நம் முன்னால் வந்திருக்கிறது. எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர் சொன்ன மாதிரி, இந்த வட்டி வாங்கும் தொழிலை சட்டத்திற்கு உட்பட்டு கண்ணியமான முறையில் மக்களுக்கு அதிகக் கொடுமை இல்லாமல் செய்ய வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணைத் தோடு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதை போன்று முன்னால் மணி லெண்டர்ஸ் சட்டத்தையும் கொண்டுவந்தார்கள். வட்டிக்கு பணத்தை கடன் கொடுப்பது சமூக விரோதமான தொழிலாக இல்லையா என்று ஆராய்வோமானால் நாம் இதிலே முடிவுகாண முடி.

[Srimathi T. N. Anandanayaki]. [24th August 1961]

யாது. இன்றைக்கு அரசாங்கமே கடன் கொடுக்கும்போது அதுவும் ஒரு மணி லெண்டர் என்று சொல்லவேண்டியதுதான். நாடுகளே கடன் கொடுக்கின்றன பிற நாடுகளுக்கு. அதனால் மக்கள் கடன் கொடுப்பதை சமூக விரோதமான தொழில் என்று சொல்ல முடியாது. அதுவும் நமக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. பணம் அவசியத்திற்கு அவசரமாகத் தேவைப்படுகிறது. உடனடியாக பணம் கொடுக்க சிலர் தொழில் செய்து வருகிறார்களென்றால் சமூக வளர்ச்சிக்காக என்று சொல்லலாமே தவிர சமூக துரோகத்திற்கு என்று சொல்ல முடியாது. குறிப்பாக பணம் அங்கத்தினர் சொன்ன மாதிரி சாதாரண நடுத்தர வகுப்பினர்களுக்கும், அதைக்காட்டிலும் குறைந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கும் அவசியமாக சில சமயங்களில் சமூகப் பழக்கங்களால், மற்றவைகளால், பணம் தேவைப்படுகிறது. அத்தகைய நிலைமைகளில் பணம் வாங்கி பயன்படுத்தாமல் போனால் அவனுடைய மானமே போகும் நிலை ஏற்படலாம். குறிப்பாக திருமணம் அல்லது வேறு சடங்கு ஏற்பட்டால் அந்தக் காலத்தில் பணம் இல்லாமலிருந்தால் அவனுடைய மானத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் இழக்கே ஏற்படும் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. பணம் இல்லாத காரணத்தினால் திருமணம் நின்றுவிட்டது, மற்றொன்று நின்றுவிட்டது என்றால் மற்றவர்கள் அவரைப்பற்றி மோசமாகக் கருதுவார்கள். அத்தகைய சமயத்தில் அவனைப் காப்பாற்றுவது இந்த வட்டிக்கடையதான் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. அதிக தொல்லை இல்லாமல் தொழிலை நடத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம்—வட்டியின் எல்லையை நிர்ணயித்திருக்கிறோம். பணம் கடன் வாங்கப் போகிறவன் இந்தச் சட்டத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுவது இல்லை, வட்டியைப்பற்றிக் கவலைப்படுவது இல்லை. வட்டியை எடுத்துக்கொண்டு பாக்கி பணம் மட்டும் கொடுத்தாலும் அவன் வாங்கிக்கொள்ளுகிறான். பின்னால் கோர்ட்டுக்கு வரும்போதுதான் அவைகளைப்பற்றி அறிகிறோம். நடைமுறை வட்டிக்கும் சட்டத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வட்டிக்கும் எந்த விதமான உறவும் கிடையாது. இருந்தாலும் போடும் வட்டியை அதிகமாகப் போட்டு ஓரளவுக்கு அதிகமாக ஏமாற்ற இடம் இல்லாதிருந்தால் நலமாக இருக்கும்.

12-30] நூற்றைம்பது ரூபாய் அல்லது அதற்குக் குறைவாக கொடுக்கப்படும்
p.m. பணத்திற்கு 12 சதவிகிதம் வட்டிவிகிதம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதை 250 ரூபாய் வரை என்று போட்டால் நல்ல முறையில் இருக்கும். அதற்குமேல் வரக்கூடிய சாமான்களுக்கு வேண்டுமானால் இந்த 10½ சதவிகிதம் வட்டி விகிதம் என்று குறிப்பிடலாம். இதுதான் அவசியமான தொல்லைகளைக் கொடுக்காது என்று நான் நினைக்கிறேன். காரணம் இந்த வட்டிக்கு சாதாரணமாக யாரும் வெளியில் கொடுக்கமாட்டார்கள். இப்படி போட்டாலே, கடன் வாங்குபவர்கள் அதிகமான வட்டி விகிதத்தைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே நாம் போடக்கூடிய சட்டம் நல்ல முறையிலே செயல்படுவதற்கும், வட்டிக்கு கொடுப்பவர்களும் நியாயமான முறையிலே நடந்துகொள்வதற்கும் 250 ரூபாய் வரை 12 சதவிகிதம் வட்டி விகிதம் என்று மாற்றினால் மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

அடுத்ததாக, இதிலே பார்க்கும்போது இன்ஸ்பெக்ஷன் ஆப் அக் கவுண்ட்ஸ் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. இது ரொம்பவும் முக்கியமான ஒரு கட்டம். கணக்குப் பார்ப்பது என்பது மிகவும் அவசியம்தான். ஆனால் இந்த லேவாதேவிக் காரர்கள் அல்லது வட்டிக்கடை வைத்திருப்பவர்கள் எல்லாம் ஏதோ இந்தியன் பீஸ்ல கோடுக்கு விரோதமாக செயல்படுகின்றவர்கள் போன்று கருதப்பட்டு, போலீஸ்காரர்கள் இவர்கள் வீட்டிற்குள் புகுந்து கணத்தை வாரிக்கொண்டு போகக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. சாதாரணமாக, ஒருவர் இப்படி வட்டிக்கடை வைத்திருந்து, அந்தப் பகுதியிலே போலீஸ் இப்படிச் சென்று செய்யக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படுமானால், அந்தக் கடைக்காரர் அந்தப் பகுதியிலேயே அல்லது லொகாலிட்டியிலேயே வெளிவர முடியாத ஒரு நிலைமை கட்டாயமாக ஏற்படுவீரும். கணக்குப் பார்ப்பது, சாமான்களை சரியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது மிகவும் அவசியம்தான். ஆனால் அப்படிப் பார்ப்பதை

24th August 1961] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

இந்த போலீஸ் இலாகாவிற்கு கொடுக்காமல், வேறு ஒரு இலாகாவிற்கு கொடுத்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அது மட்டுமல்ல, இப்போது கமர்ஷியல் டாக்ஸ் டிபார்ட்மெண்டிலே இன்ஸ்பெக்டர் செய்துவிட்டு, எடுத்துச் செல்லக்கூடிய புத்தகங்களுக்கோ அல்லது பிற சாமான்களுக்கோ சீல் வைத்து, கோர்ட்டிலே ஆஜர்படுத்தும்படி செய்வதுபோல், இந்தத் துறையிலேயும் அமைச்சர் அவர்கள் செய்வார்களானால் அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும். அப்படி இல்லாமல் ஏதோ அவர்கள் பெரிய குற்றம் செய்துவிட்டதுபோல், அல்லது அவர்கள் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்வதுபோல் செய்தால், அது அவர்களுடைய தொழிலுக்கே பெருத்த அவமானத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கும். அத்தகைய முறை வரவேற்கத் தக்கதல்ல. அது சமூகத்திற்கும் நல்லதல்ல. ஆகவே கமர்ஷியல் டாக்ஸ் டிபார்ட்மெண்டிலே உள்ள ஏற்பாட்டைப்போல் இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கும் வசதி செய்து கொடுப்பது எல்லா வகைகளிலும் வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

இந்த முறையில் இல்லாமல் அக்கிரமமாக நமக்கு இருக்கக்கூடிய high-handed manner-ல், பவரை வைத்துக்கொண்டு அவர்களின் கடைகளின் உள்ளே புகுந்து பல தொல்லைகளை அவர்களுக்குக் கொடுப்பது அரசாங்கமும், அதிலே உள்ள அதிகாரிகளும் தங்களுக்குள்ள அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்யிறார்கள் என்ற கருத்து பொதுமக்களிடத்திலே பரவும். அரசாங்கமே அக்கிரமம் செய்கிறது என்றும் கருதுவார்கள். ஆகவே இந்த மாதிரியான கருத்தெல்லாம் ஏற்படாத வகையில் பார்த்துக்கொள்வது நமது கடமையும், பொறுப்பும் ஆகும். ஆகவே இந்த இன்ஸ்பெக்டர் என்ற வரும்போது, உள்ளே புகுந்து புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு போவதோ, சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போவதோ என்றில்லாமல், கமர்ஷியல் டாக்ஸ் டிபார்ட்மெண்டிலே உள்ள அதிகாரிகள் செய்வதுபோல், எடுத்துக்கொண்டு வரக்கூடிய புத்தகங்கள், ரிக்கார்டுகள், சாமான்கள் ஆகியவற்றிற்கும் சீல் வைத்துவிட்டு, பின்னால் நடவடிக்கை எடுப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

அதேபோல் கிளாஸ் 12-ஐ எடுத்துக்கொண்டால், இதிலே 6 மாதம் சிறை தண்டனை என்று இருக்கிறது. இத்தகைய கருத்து வரவேற்கத் தக்கது அல்ல. இப்படி ஒரு விதி இதற்கெல்லாம் போடுவதாக இருந்தால், பிறகு சிறை என்பதற்கே ஒரு பயம் இல்லாமல் போய்விடும். சிறை தண்டனை என்றால், அதைக் கேட்டவுடனே ஒருவர் கவலைப்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படும். சமூகத்திலே அதை இழிவாகக் கருதப்படுகிறது. கம்பி எண்ணி விட்டு வந்தான் என்று ஒருவனைச் சொன்னால் அவன் சமூகத்திலே இழிவாகக் கருதப்படுகிறான். அப்படி இருக்கும்போது, எதற்கெடுத்தாலும் சிறை என்று சொன்னால், அதற்கு இருக்கக்கூடிய மதிப்பையே நாம் குறைத்து விடுவதாகிவிடும். இல்லாவிட்டால், சிறை செல்வது ஒரு உயர்வாகக் கருதப்படும், ஏதோ விருந்துக்குச் சென்று வருவதாகிவிடும். சிறை செல்வது என்பது தவறானது, இழக்கானது என்ற பயமே போய்விடும். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் நாம் சற்று யோசிக்கவேண்டும். இதிலே 100-க்கு 100 சிறை என்ற விதியே இருக்கக் கூடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இது சட்டத்திலே இருப்பதே விரும்பத்தக்கதல்ல. சமூகத்திற்கும் நல்லதல்ல. இதற்கெல்லாம் சிறை என்ற விதி இருக்குமானால், பின்னர் சிறை என்பது சிங்கார வாழ்க்கை நடத்த வருவது போல் சமூகத்தில் ஆகிவிடும். ஆகவே குறைந்த அளவுக்குக்கூட சிறைத் தண்டனை என்பது இதைப் பொறுத்த அளவிலே இருக்கவே கூடாது. அதற்குப் பதில், வட்டி, மூலம், அதிகப் பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக, வேண்டுமானால் அபராதத்தை 1,000, 2,000 என்று உயர்த்தி சட்டம் போடுங்கள். ஆட்சேபிக்கவில்லை. அது வரவேற்கத்தக்கதாகவும் இருக்கும். பொதுமக்களுக்கும் நல்லது. சமூகத்திற்கும் நல்லது. ஆகவே அமைச்சர் அவர்கள் இதைச் சட்டத்திலிருந்தே அடியோடு நீக்குவதற்கான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [24th August 1961]

அடுத்து, அவர்கள் நடத்தக்கூடிய வியாபாரத்திற்கான கணக்குகளை எந்த மொழியில் வைத்துக்கொள்வது என்பதாகும். இதிலே நகரத்தை விட்டு வெளியே இருக்கக்கூடியவர்களுடைய பிரச்சினையைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட தேவையில்லை. கிராமங்களிலே பெரும்பாலும் செட்டியார்கள் தான் வட்டிக்கடை நடத்துகிறார்கள். அப்படி ஒரு சிலர் இருந்தாலும், அதைப்பற்றி நமக்கு கவலை இல்லை. ஆனால் என்னுள் பொறுத்த வரையில் நகரத்தின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் இந்தத் திருத்தத்தை கொண்டுவருவது என்னுடைய கடமையாகும். இப்போதுள்ள இந்த முறை இந்தத் துறையிலே உள்ளவர்களுக்கு மிகுந்த சங்கடத்தைக் கொடுக்கிறது. சாதாரணமாக சிறிய, சிறிய வட்டிக்கடை வியாபாரிகளால் ஒரு குமாஸ்தாவை வைத்துக்கொள்ள முடியாது. தவிர, நகரத்திலே பெரும்பாலும் குஜரத்திகளும், சௌகார்களும் தான் வட்டிக்கடை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் மொழியில் அல்லாமல் வேறு மொழியில் கணக்கை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், ஒரு குமாஸ்தாவை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இது சிறிய வியாபாரிகளால் முடியாத காரியம். தவிர, முழுதும் குமாஸ்தாவையே நம்பி வியாபாரத்தை நடத்த முடியாது. தவிர, அந்த குமாஸ்தா சற்று திறமையாக இருந்தால், தப்புக் கணக்கு எழுதி முதலாளிக்குத் தெரியாமல் ஏமாற்றுவதற்கும் முடியும். ஆகவே அவர்களுக்குத் தெரியாத மொழியில் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக் கூடாது. வேண்டுமென்றால், அவர்கள் எழுதக்கூடிய மொழியில் தேர்ச்சியுள்ளவரை வியாபாரிகள் நல்ல முறையிலே கணக்குகளை வைத்திருக்கிறார்களா என்று பரிசீலனை செய்யும்படி சொல்லலாம். அரசாங்கத்திற்கும் அது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. இப்படியில்லாமல், அவர்களுக்குத் தெரியாத மொழியில் கணக்கை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், அதிலே பலவித தீமைகள்தான் ஏற்படும். ஆகவே இந்த ஷரத்தைப் பொறுத்தமட்டில், நகரத்தை பொறுத்த அளவிலாவது அவர்களின் பிரதிநிதி என்ற காரணத்தால், இந்தச் சட்டத்திலே அவர்களுக்குத் தெரிந்த மொழியிலே கணக்கை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அமுல் நடத்தினால், அது வர வேற்கத்தக்கதாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஆகவே இந்த சட்டத்தை சிறிது திருத்தி அமைத்தால், அதனால் பொதுமக்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் நன்மை ஏற்படும். ஆகவே நான் குறிப்பிட்டுள்ள திருத்தங்களை அமுல் நடத்துவதற்கு, அதே சமயத்தில் மக்களின் சங்கடங்களைத் தீர்ப்பதற்காக, கவனித்து நல்ல முறையிலே சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் மிகவும் நன்மையாக இருக்குமென்று சொல்லி நான் என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI K. VINAYAKAM : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த சட்டம் கொண்டுவந்த நோக்கமே, இப்போது லேவாதேவிக்காரர்கள், அதாவது கடன் கொடுக்கிறவர்கள் கடைகள் நல்ல முறையிலே நடக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் அவர்கள் செய்கிற தவறுகள் தடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற அடிப்படையைக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட மசோதாவாகும் இது. ஆயினும் இதைப் பூராவாக படித்துப் பார்த்த பிறகு, அரசாங்கம் ஏதோ குறிப்பிட்ட ஒரு எண்ணத்தை மனதிலே வைத்துக் கொண்டு, அதைத் தடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு இச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. அப்படி அவர்கள் ஒரு தவறான முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்த லேவாதேவிக் கடைக்காரர்கள் ஒரு புறம் மிகக் கொடியவர்கள் போலவும் அவர்கள் மக்களை வஞ்சிப்பதற்காகவே இந்தக் கடைகள் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் போலவும் மறுபுறத்தில் இவர்கள் சட்டத்திற்கு அகப்படாமல் சில அக்கிரமங்கள் செய்து வருவது போலவும், அதைத் தடுப்பதே அரசாங்கத்தின் முக்கிய நோக்கம் போலவும், இந்தச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது. இது மிகவும் தவறான எண்ணமாகும். இதுதான் இதிலே மேஜர் பிரிமிசஸ் போல் காணப்படுகிறது. அந்த எண்ணத்தோடு இந்தச் சட்டத்தை நாம் போடக்கூடாது. இப்போது நாம் யாருக்கு உதவி செய்கிறோம் என்பதை முதலிலே தெளிவுபடுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

24th August 1961] [Sri K. Vinayakam]

கடன் கொடுப்பது அல்லது கடன் வாங்குவது நம் ராஜ்யத்தில் எந்த அளவுக்கு இப்போது இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது பலர் கடன் வாங்காமல் வாழ முடியாது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்வோம். இப்போது நாடுகளும் கடன் வாங்குகிறது, அதைப் போல் அரசாங்கமும் கடன் வாங்குகிறது என்று சொன்னால், சாதாரண பொது மக்கள் தங்கள் தேவைக்கு உள்ள பணக் கஷ்டத்திற்காக பிறரிடம் கடன் வாங்குவதற்கு முயற்சிக்கிறார்கள். அப்படி முயற்சிக்கும்போது அவர்கள் தேவைகளை யெல்லாம் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய முறையிலே, அவர்கள் கடன் வசதி பெறக்கூடிய முறையிலே நாம் எந்த அளவுக்கு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறோம் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். சாதாரணமாக இப்போது கடன் எப்படிக் கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், பாங்குகள் மூலம் கிடைக்கிறது, கூட்டுறவு கிரேடிய் சசைடி மூலம் கிடைக்கிறது அல்லது அரசாங்கத்தின் மூலம் கிடைக்கிறது. இந்த மூன்று சாராரும் இல்லையென்று சொன்னால், கடைசியிலே பிரியப்பட்ட மனிதர்களிடத்திலே கடன் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறோம், அல்லது லேவாதேவிக் கடை வைத்திருப்பவர்களிடம் போகிறோம், வட்டிக்கு அடகு வைத்துக்கொண்டு கொடுக்கும் கடைக்காரரிடம் போகிறோம். இப்படிச் செல்வதை வாஸ்ட் ரிசோர்ஸாகத் தான் அதாவது மூன்று துறைகளில் முயற்சி செய்து, கிடைக்காது போகிற நேரத்திலே தான் அவர்களிடம் போகிறோம். அப்படிப் போய் கடன் வாங்கும்போது உடனடியாக கடன் வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப் பட்ட சூழ்நிலையில் அதைச் சமாளிப்பதற்காக அவர்கள் அதாவது கடன் வாங்குகிறவர்கள் வட்டியைப் பற்றி சவனிப்பதில்லை. எவ்வளவு வட்டியாக இருந்தாலும் கடன் வாங்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தான் கடன் கொடுப்பவர்கள் கொஞ்சம் கொடுமான நிலையிலே அவர்கள் நடத்திகிறார்கள் என்று கருதப்படுகிறதான். இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் கடன் கொடுப்பவர்களுடைய கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கவேண்டும். அவர்கள் புராதன காலத்தில் சம்பாதித்த பணத்தைக் கொண்டு வந்து கடன் கொடுப்பதற்கு கடை வைப்பது இல்லை. அவர்களும் பாங்கில் பணத்தை வாங்கித்தான் பிறருக்கு வட்டிக்கோ அல்லது அடகுக்கோ தருகிறார்கள். அவர்கள் என்ன வட்டிக்கு பணம் வாங்குகிறார்கள். 'Rate of Interest' என்ன என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு என்ன வட்டிக்கு தர முடியும், அதற்கு அவர்களுக்கு என்ன செலவு ஆகிறது, இதையெல்லாம் சிந்திக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் கடன் வாங்குபவர்கள் கடனை பூராவும் திருப்பித் தருகிறார்களா, அவர்கள் திருப்பித் தர முடியவில்லை என்றால் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு என்ன தரப்படுகிறது என்றெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது, 12 சத விகிதம் என்பது நியாயமான வட்டியாக வைத்துக்கொள்ளலாம். நம்மை நாமே எமாற்றிக்கொள்ளக்கூடாது. அரசாங்கமும் சரி, சட்டம் போடுகிறவர்களும் சரி தங்களைத் தாமே எமாற்றிக் கொள்ளக்கூடாது. நாம் ஒரு நல்ல சட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் லாபம் இல்லை. இந்தக் காலத்தில் 9, 9½ சத விகிதத்திற்கு எந்த இடத்தில் எங்கே கடன் கிடைக்கிறது? என்ன செக்யூரடி வைத்தாலும் கிடைப்பது இல்லை. லேவாதேவிக் காரர்கள் இந்த வட்டிக்குத்தான் கடன் கொடுக்க வேண்டும் என்று சட்டம் போட்டுவிட்டோம் என்று We go contented with our legislation. ஆனால், நடைமுறையில் என்ன நடக்கிறது என்றால், 24 சதவிகிதம் அல்லது 36 சதவிகிதம் வட்டி கொடுத்தால் தான் பணம் இருக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள். இல்லாவிட்டால் கடன் கொடுக்கமாட்டார்கள். கடன் கொடுத்துத்தான் திரவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்துவதற்கு எந்த விதமான சட்டமும் இந்த நாட்டில் இல்லை. யாராலும் அம்மாதிரி சட்டம் செய்ய முடியாது. ஆனால், நடைமுறையில் என்ன நடக்கிறது என்றால், பாங்குக்குப் போய் 6 சத விகித வட்டியில் கடன் கேட்டால், இருக்கிறது, இல்லை என்று சொல்லுவதுபோல் லேவாதேவி கடைக்காரர்கள் சொல்லுவதில்லை. அங்கு போய் அவர்கள் சொல்லுகிற வட்டியை கொடுக்க சம்மதித்தால் தான் கடன் கிடைக்கும். அந்த வட்டியை ஏற்றுக்கொண்டால் தான், அதுவும் முன்னதாகவே வட்டியை பிடித்துக்கொள்ளுவதற்கு சரி என்று சொன்னால்தான், பணம் இருக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள். கொஞ்சம்

[Sri K. Vinayakam]

[24th August 1961]

சட்டம் பேசுகிறவர்களாய் இருந்தால், பின்னால் தகராறு செய்வார்கள், கோர்ட்டு வரைக்கும் இழுப்பார்கள் என்று தெரிந்தால், கடன் கொடுப்பவர்கள் கடன் கொடுப்பதற்கு தன்னிடம் பணம் இல்லை என்று சொல்லி விட்டால், அவர்களை கடன் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்துவதற்கு வேறு வழியே கிடையாது. எந்த நோக்கத்தோடு சட்டம் போடுகிறோம், யாருக்கு லாபம் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். வட்டியை மாத்திரம் நாம் கொஞ்சம் உயர்த்தலாமா, சலபமாக கடன் கிடைக்கும். அதல்லாமல், 9%, 10% தான் வட்டி வாங்கவேண்டுமென்று சொன்னால், நாம் சட்டம் போட்டுவிட்டோம் என்று வேண்டுமானால் திருப்தி அடையலாம். ஆனால் அது அமுல் நடக்கும் விதம் அதனால் நேரிடையாக பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தான் தெரியும். ஆகையால், இந்த வட்டி விஷயத்திலே கொஞ்சம் அரசாங்கம் புளராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கணக்கை பரிசீலனை செய்யவேண்டியதுதான். அதில் வேறு மாறுபட்ட கருத்து எவருக்கும் இருக்க முடியாது. ஆனால் கணக்கு எப்படி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், எப்பொழுது, யார் போய் பார்க்க வேண்டும் என்கிற விஷயத்திலே, "throughout the day at any time" என்று போட்டிருக்கிறது. அதைத் தயவு செய்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். 'at any time' என்று சொன்னால், சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்கு ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறோம். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு வேறு எத்தனையோ அலுவலர்கள் இருக்கிறார்கள். அதோடு கூட இதையும் செய்ய வேண்டும். அப்படியிருக்கிற நிலைமையில் அவருக்கு ஒரு வேளை அந்த வட்டாரத்தில் ஒரு 'பான்ப்ரோசரையோ' அல்லது 'மணிலென்ட்ரையோ' பிடிக்கவில்லையென்றால், இரவு 12 மணிக்குப் போய் தூங்குபவரை தட்டி எழுப்பி, "உங்கள் கணக்கை நான் பார்க்கவேண்டும், கணக்குப் புல்தகங்களை எடுங்கள்" என்று சொன்னால், வேறு எந்த விதத்திலும் அந்த அதிகாரியை தடுக்க முடியாது. மதராஸ் ஜெனரல் சேல்ஸ் டாக்ஸ் ஆக்டில் கணக்குகளை அதிகாரிகள் கண்காணிக்கலாம் என்று போட்டிருப்பதில் 'during working hours and that too during reasonable hours' என்று போட்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்கும்பொழுது, வட்டிக்கு கடன் கொடுப்பவர்கள் மாத்திரம் அவ்வளவு கொரோமாக நடந்துகொள்ளுபவர்கள், தவறு செய்பவர்கள் என்று நாம் மனதில் கருதிக்கொண்டு 'at any time' என்று போட்டால், இரவு நேரத்தில் போய் கணக்குப் புல்தகங்களை பரிசோதனைக்காக வேண்டி காண்பிக்கும்படி கோரலாம். உடனே அவர் அப்படி கணக்கு புல்தகங்களை காண்பிக்க மறுத்தால், அவரை சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லலாம் என்ற ஒரு ஷரத்தை வைத்திருப்பது கடுமையான பிரிவு என்று யான் கருதுகிறேன். அதை அரசாங்கமே திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். அங்கத்தினர் திருத்தம் கொடுக்கவில்லை. ஆகையால், இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று சொல்லக்கூடாது. அப்படியே இருந்தால் 'that is an unreasonable piece of legislation' அமைச்சர் அவர்கள் இதைத் திரும்பவும் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கணக்குகளை எந்த மொழியிலே வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஒரு தொல்லை இருக்கிறது. எந்த மொழி என்பதைப்பற்றி "there are no two opinions on this subject". நம்முடைய நாட்டு மொழி தமிழ் மொழி. ஆகையால், தமிழில்தான் கணக்குகள் வைக்கப்படவேண்டும். குஜராத்திக்காரர்கள், மராட்டிக்காரர்கள் எப்படி தமிழில் கணக்கு வைப்பது என்று கேட்டால், இது அவர்களுக்காகப் போடுகின்ற சட்டமல்ல. நாட்டு மக்களுக்காக போடுகின்ற சட்டம். ஆகையால் தமிழில்தான், 'ரீஜனல் லாங்குவேஜில்' தான் கட்டாயம் கணக்குகள் வைக்கப்படவேண்டும் என்று நாம் விதிகளை இயற்றவேண்டும்.

பீனல் கிளாஸ்கள் சம்பந்தமாக மற்ற அங்கத்தினர்கள் சொன்னதையே நானும் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன். பதினெட்டு வயதுக்குக் கீழே இருப்பவர் என்று கருதப்படுபவர் வந்து கடன் வாங்க வந்தால், ஒரு

24th August 1961] [Sri K. Vinayakam]

சாமானீன அடகு வைக்க வந்தால், அவரிடமிருந்து ஒரு சாமானீன அடகுக்கு வாங்கிக்கொண்டு கடன் கொடுத்தால் அதுவும் 'if it appears' என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. உடனே லேவாதேவி கடைக்காரருக்கு 6 மாதம் தண்டனை விதிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லேவாதேவிக் காரர்கள் கடைக்கு அவர்கள் வந்தால், அவர்கள் வயது என்ன? 'Is he reasonably beyond 18 years?' என்று அளவு பார்த்துத்தான், கணக்குப் போட்டு, அதற்கு மேல் வயதானவர்களுக்குத்தான் கடன் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 18, 19, 20 வயதுள்ளவர்களின் வயதை யார் எப்படி நிர்ணயிப்பது? இப்பேர்ப்பட்ட விதிகளையெல்லாம் போடுவது நமக்கு நாட்டு மக்களிடத்திலே நம்பிக்கை இல்லாமல், நம்பிக்கை குறைந் தது போல நாம் சட்டம் கொண்டுவருவதாகக் கருதப்படும். பதினெட்டு வயதுக்குகீழே இருப்பவர்களை வேலைக்கு வைக்கக்கூடாது என்பதெல்லாம் 'Children Act' -ல் இருக்கிறது. லேபர் ஆக்டில் இருக்கிறது. அதையெல் லாம் இந்த சட்டத்தில் ஏன் புதுத்தேவண்டும் என்று நான் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இவைகளையெல்லாம் புனராலோசனை செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மசோதா வந்தமைக்கு நான் இதை ஆதரிக்கிறேன்.

*SRI V. K. KRISHNAMURTHY : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதா வந்திருப்பதை நாம் பார்த்திருப்போம்து, ஏழைகளுக்கு அரசாங்கத்தாலோ அல்லது மற்றவர்களாலோ உபகாரம் செய்ய முடியாத நிலைமையை உணர்ந்து, மிகக் குறைந்த அளவு பணம் பெற்று, அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் ஏழைகளுக்கு உதவி செய்வதற்காக இது கொண்டுவரப்படுகிறது என்பது தெரியவரும். இந்த மசோதாவின் பிரிவுகளை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது, ஏழை களுக்கு உதவி செய்யவந்த இந்த மசோதா அவர்களுக்கு உபத்திரவத் தில் முடியக் கூடாது என்பதைத்தான் நாம் சீர்பெற ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். வட்டி குறைந்த அளவில் இருப்பதுதான் சமுதாயத் தின் அடிப்படை. வட்டியை அதிகமாக உயர்த்துவது இந்த சட்ட அமைப் புக்கு முரணான முறை என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மார்க் வலிய வாதிகளாக இருந்தாலும், ஆன்மார்த்திக வாதிகளாக இருந் தாலும் வட்டி கூடாது என்ற ஒரே முடிவான முடிவுக்கு வந்திருக் கிறார்கள். 'Rent Interest and Profit' இவைகளையே மார்க்வலிய வாதிகள் எதிர்க்கிறார்கள். ஆன்மார்த்திக வாதிகளும் ஒருமைப்பாட்டு டன் வட்டிமேல் வட்டி கொள்வீர் பித்துலகீரே என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். மார்க்வலியவாதிகளாக இருந்தாலும், ஆன்மார்த்திக வாதிகளாக இருந்தாலும் கூட, வட்டி கூடாது, அதுதான் ஒரு சிறந்த சமுதாய அமைப்பு என்று கூறியிருக்கிறார்கள். வட்டி அதிகமாக இருக்கக் கூடாது என்ற உண்மையை உணர்ந்து, குறைந் திருக்கவேண்டும் என்ற நிலை இருக்கும்பொழுது அதை உயர்த்தவேண்டு மென்ற நிலையைத்தான் சிலர் கூறுகிறார்கள். எனக்கு முன்பு பேசிய வழக்கறிஞர் ரூ. 25-க்கு முதல் வைத்து 24 மணி நேரத்திற்குப் பிறகு உண்மையில் லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அது அவர்கள் கருத்தாக இருக்கலாம். 100, 125 ரூபாய்க்கு அரிசி வாங்கி விற்பனை ஆகாவிட்டால் ஒரு படிக்கு கால் அணுகூட கிடைக்காமல் சிலர் அவலப்படுகிறார்கள். 10, 20 பேர் ஓரளவுக்கு குறைந்த அளவிலே பணத்தை வாங்கி வியாபாரம் செய்கிறார்கள். பெரிய முதலாளிகள் வைத் திருக்கிற சாமான்களை விற்பனை செய்யாமல், உள்ளடக்கி வைத்து, நஷ் டத்தை உண்டாக்கக் கூடிய தனிப்பட்ட முதலாளிகள் 'Fluctuation' செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். வட்டி குறைந்த அளவிலே இருக்க வேண்டும் என்று நான் கட்டாயம் வற்புறுத்துகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. கணக்கை எந்த முறையில் வைக்கவேண்டும் என்பதை சீர்பெற ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், எந்தத் தொழிலுக்கும் ஒரு மொழி தேவை, எந்தத் தொழில் நடத்தினாலும், ஒரு அலுவலகத்தில் இருந்தால் கூட ஒரு மொழி தேவை. வட்டிக்கடை வைத்திருப்பவர்கள் கணக்குகளை எந்த மொழியில் வைத்திருக்கவேண்டும், கூடுமானவரை தாய் மொழி ஓர

[Sri V. K. Krishnamurthy] [24th August 1961]

ளவுக்குத் தெரிந்தவர்கள்தான் அங்கு போய்வருகிறார்கள். தாய் மொழி தெரியாதவர்கள் தமிழ் நாட்டில் 10, 20 ரூபாய் கடன் வாங்கப் போகிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படியிருக்கும்பொழுது அவர்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய மொழியில்தான், நாட்டு மொழியில்தான், கணக்குகள் இருக்கவேண்டும், அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு நன்மையாக இருக்கும்.

திடீரென்று எந்த நேரத்திலும் கணக்குகளை பார்க்கலாம் என்ற நிலை இருக்குமானால் அது உண்மையிலேயே விபரீதத்தில் போய் முடியும். மாதத்திற்கு ஒரு முறை ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை குறிப்பிட்ட நாளில் அத்தனை பேரும் அலுவலகத்தில் தங்கள் கணக்குகளை பரிசீலனை செய்வதற்கு கொண்டுவந்து காண்பிப்பதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும். அப்பொழுது வியாபாரம் நல்ல முறையில் இருக்கும். கடன் வாங்குகிறவர்களின் விஷயமும் ரசகசியமான முறையில் இருக்கும். திடீரென்று எந்த நேரத்தில் டீவண்டுமானாலும் கணக்கை காண்பிக்கவேண்டும் என்றால், அவர்கள் தொழிலை சரிவர கவனிக்க முடியாதபடி எந்த நேரத்தில் யார் வந்து எப்படி விரட்டுவார்களோ என்ற அச்சம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். இதை அரசாங்கம் சீர்ப்பெற ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில், தண்டனையைப் பார்த்தால், கடுமையாக, கொடுமையாக நடைமுறையில் அவர்களை அழிந்து, ஒழித்துவிடும் நிலையில் இருக்கிறது. பொதுவாக வாங்குகிறவர்களும், கொடுப்பவர்களும் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கும் முறையிலே மசோதாவை செம்மையாக அமைக்க வேண்டும். குறைந்த வட்டியாக இருக்க வேண்டும். கணக்குகள் இந்த நாட்டு மொழியில் வைக்கப்பட வேண்டும். வேறு மொழியில் இருக்குமேயானால், 10, 100 ஆகும்; 100, 150 ஆகும், 200 என்பது 300 என்றாகும். இந்த நிலையெல்லாம் நடந்துவருகிறது. கணக்குகள் அந்தந்த நாட்டு மொழியில் இருந்தால்தான், புரிந்து கொள்ள முடியும். வட்டியும் குறைந்த அளவில் இருக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, மசோதாவை வரவேற்கிறேன்.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIAR : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது சபைமுன் வந்திருக்கும் மசோதாவைப் பற்றிச் சில அபிப்பிராயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இங்கே பேசக் கூடிய கனம் அங்கத்தினர்களையுடைய கருத்துக்கள் பலதரப்பட்டதாக இருக்கிறது. ஆனால், ஒவ்வொருவரும் என்ன நினைத்துக்கொண்டு போகிறோம் என்றால், எதிர்த்தரப்பில் பேசுபவர்கள், ஏதோ வட்டி அதிகமாக இருக்கிறது, இன்னும் குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மையாகவே இந்த மசோதா சட்டமானால், மக்களுக்கு இதனால் எவ்வளவு பயன் கிடைக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது இந்த மசோதாவினால், பொது மக்களுக்கு எந்தவிதமான சௌகரியமும் கிடைக்காது என்பது ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் தெரியும் என்பதை மறுக்க முடியாது. நாம் இன்றைக்கு 10 ரூபாய் வட்டி வாங்கவேண்டுமென்று சட்டத்தை நிறைவேற்றினால், எந்த முதலாளி 10 ரூபாய்க்கு கடன் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ பொது மக்கள் சௌகரியத்திற்காக அதிகமாக வட்டி இருக்கக்கூடாது என்று நாம் கருணையோடு சட்டத்தைச் செய்தாலும், உண்மையாகவே அதனால் பொது மக்களுக்கு அனுகூலம் உண்டா என்று பார்த்தால், நிச்சயமாக கிடையாது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏற்கனவே இதேபோல ஒரு சட்டம் ராஜகோபாலாசாரியார் காலத்தில் குறைந்த வட்டிக்குத்தான், 6½ பர்செண்ட் வட்டிக்குத்தான் விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்தார்கள். அது அமுலில் இருக்கிறது. (குறுக்கீடு) நானும் திரு கோவிந்தசாமியைப் போல பொது மக்களுக்காகப் பிரமாதமாகப் பேசுவதுபோல் ஆதரவு காட்டிப் பேசுவதனால், பேசலாம். ஆனால், அதனால் பிரயோஜனம் இல்லை. சட்ட மன்றத்திலே இவ்வளவு வீணாகச் செலவு செய்து, ஒரு சட்டம் பொது

24th August 1961] [Sri M. R. Kandaswami Mudaliar]

மக்களுடைய நன்மைக்காக என்று கொண்டு வரும்போது, அது உண்மையிலேயே பொது மக்களின் நன்மைக்காக இருக்கவேண்டும். ஆனால் அது மட்டும் சட்ட உறுப்பினர்கள் செய்யக் கூடிய காரியம் அல்ல. செய்யக் கூடிய காரியங்களிலே, உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துச் சொல்லிக் காரியங்கள் செய்ய வேண்டும். நானும்சுட பெருமையாகப் பேசி அந்த முறையில் கைதட்டல் வாங்கிக்கொண்டு போகமுடியும், பொது மேடையில் போல. ஆனால் இருக்கும் நிலைமையை உணர்ந்து எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். ஏற்கனவே இருக்கும் 6½ பர்சென்ட் வட்டிதான் என்ற சட்டத்தின் பயனாக, எந்த விவசாயிகளுக்கும், முதலாளிகள் கடன் கொடுக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. அந்தச்சட்டத்தின் பயனாக ரூ. 100 கடன் வாங்குகிறான் என்றால், உடனேயே ரூ. 200-க்குப் பரோநோட்டு வாங்கி விடுகிறார்கள். ஆனால், கணக்காக வட்டி மட்டும் 6½ பர்சென்ட் என்று தான் போடுகிறார்கள். மிக்க கருணை உள்ளவர்கள்போல் காட்டிக் கொள்ள 6 பர்சென்டாகக் கூடப் போடுவார்கள். அவர்கள் மக்களுக்குப் பெரிய சேவை செய்வதாக நினைக்கும் அளவில் வட்டியை மட்டும் கணக்காக எழுதுவார்கள். என்ன ஆகிறது? ஏற்கனவே இருந்த பிரகாரம் ரூ. 12 என்று விட்டு விட்டால், வாங்கும் தொகைக்கே நோட்டு எழுதுவார்கள். அது கோர்ட்டுக்குப் போனாலும், அது வாங்கின தொகைக்கே தீர்ப்பு ஆகும். கஷ்டகாலத்தினால், ஏழைகள் கொடுக்கமுடியாமல், கோர்ட்டுக்குப் போகும் நிலைமை ஏற்படலாம்.

அம்மாதிரி இருந்தால், பணக்காரர்கள் மக்களுக்குப் பணம் கொடுக்க முன்வருவார்களா என்றால், பொது மக்களுக்கும் பணம் கிடைக்கும் வகையில் வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் தான் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படாது. இத்தனை லட்சம் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், இத்தனை இன்கம் டாக்ஸ் கொடுப்பவர்கள், குறைந்த வட்டிக்குக் கொடுத்துதான் ஆக வேண்டும் என்று சட்டமாக செய்திருக்கிறோம்? எந்த முதலாளியாவது குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கவில்லையென்றால் யார் என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே இந்த சட்டத்தினால் மக்களுக்கு அனுசூலம் எதுவும் இல்லை. நண்பர் வினாயகம் சொன்னது போல, இது நம்மை நாமோ எமாற்றிக் கொள்ளும் முறையிலே தான் அமையும். இந்த விஷயங்களில் அரசாங்கம் தலையிடாமல் இருந்தாலே பொது மக்களுக்கு நல்லதைச் செய்ததாக இருக்கும். சாதாரணமாக 12, 14, 15 ரூபாய்கூட வட்டி வாங்குவார்கள். குறைந்த வட்டிக்கு எவன் கொடுக்கிறான்? கேட்கும் வட்டியைக் கொடுப்பான் என்றிருந்தால், எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தேவைக்கு மீறி பணம் வைத்திருப்பவன் எவன் குறைந்த வட்டிக்குக் கொடுக்கத் தயாராக இருப்பான்? கனம் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னதுபோல், புராணத்தில் சொன்ன பிரகாரம் இந்துக்களும், கொரானில் சொன்னபடி முஸ்லிம்களும், பைபிளில் சொன்னபடி கிறிஸ்தவர்களும், சைவமத சமயாச்சாரியர்கள் சொன்னது போல நாடெல்லாம், அப்படி மதத்தின் அடிப்படையில் யார் செய்வார்கள்? அந்த அளவில் வட்டி வாங்கும் பணக்காரர்களோ யாரும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட முதலாளிகள் எவரையும் காணோம். புராண இதிகாசங்களில் சொன்னதுபோல் யார் செய்வார்கள்? ஆகவே உண்மையிலேயே நாம் எந்த நோக்கத்தோடு இந்த சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறோமோ அந்த நோக்கம் பயன் அளிப்பதாக இல்லை. அமைச்சரவர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், இந்த சட்ட சபையிலே நிறைவேற்றப்படும் சட்டம் உண்மையிலேயே பொதுமக்களுக்கு நன்மை பயக்க வேண்டும் என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு செய்ய வேண்டும். பொது மக்களுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுக்க அரசாங்கமே ஏன் முன் வரக்கூடாது? அந்த அளவில் சட்டம் கொண்டு வந்தால், அது சபைக்கே அழகாக அமையும், நல்ல முறையில் பயன்படும். ஆகவே, இந்த மசோதாவை புனர் பரிசீலனை செய்து எவ்வளவு தூரம் அதை நல்லமுறையில் பயனளிக்கக் கூடியதாகச் செய்வலாமோ அப்படிச் செய்து, அது மக்களுக்கு எவ்வளவு சாதகமாக இருக்க வேண்டுமோ அப்படிச் செய்து கொண்டு வரவேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடிக்கிறேன்.

[24th August 1961]

*SRI K. ANBAZHAGAN : சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று இங்கே நிறைவேற்றுவதற்காக கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற அடக்குக் கடன் வணிகர்களுடைய நிருவணத்தைப் பற்றிய சட்டத்திலே உண்மையாகவே இது வரையில் இருந்து வந்திருக்கிற குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கான பல கருத்துக்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இதற்கு முன்னர் ஒரு சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் இருந்து வந்த அடக்குக்கடன் வணிகர்கள், அந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டுள்ளவர்கள், இனி ஒரு சட்டத்திற்கு உட்படவேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளாகுகிறார்கள். அதேபோல் வட்டி விகிதங்கள் அளவையும் வகைப்படுத்தி இருந்த நிலையிலே அடகுபொருள்களுக்கு இவ்வளவுதான் வட்டி வாங்கலாம் என்பதும் இப்பொழுது முறைப்படுத்தப்படுகிறது. இத்துறையிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் தங்களுக்கு கிடைக்கிற வட்டி போதவில்லையென்று குறைகூறிவருகிறார்கள். இதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், பாங்கியிலிருந்து கிடைக்கிற பணம் அதிக வட்டிக்கே கிடைக்கிற காரணத்தினாலே, இடையிலே அவர்களுக்கு உள்ள மார்ஜின், அதாவது அவர்களுக்கு கிடைக்கக் கூடிய விகிதாச்சாரப் பங்கு போதுமானதாக இல்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

ஆனால் நாட்டிலே உள்ள ஏழை மக்களுக்கு இன்றையதினம் அரசாங்கத்தின் மூலமாக அல்லது அரசாங்கத்தின் பாங்குகள் மூலமாக நேரடியாகக் கடன் கிடைப்பதற்கு வழி வகையில்லை. எனவே அப்படி நேரடியாக கடன் கிடைப்பதற்கு வழி வகை இல்லாத காரணத்தால் இடையிலே இருக்கிற வட்டிக்கடைக்காரர்கள், மூலமாகவே ஏழை மக்களுக்கு கடன் கிடைக்கும் நிலை இருக்கின்ற காரணத்தால், என்றையதினம் நம்முடைய இந்தச் சமுதாய நிலை மாறுகிறதோ அது வரையிலேனும் இவர்கள் மூலமாக ஏழை மக்களுக்கு தாராளமான முறையில் அடக்குக்குப் பணம் கிடைப்பதற்கு, இவர்களுக்கு தரப்படுகிற பாங்குக் கடன்களின் வட்டி விகிதாச்சாரத்தை குறைத்து தரமுடியுமா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் ஆலோசிக்க வேண்டும். அரசாங்கம் நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரு காரியத்தைத்தான் இவர்கள் இடையிலே நிறைவேற்றுகிறார்கள். அவர்களே முறையான சட்டத்திற்கு உட்படுத்தும்போது அவர்களுக்குத் தேவையான மூலதனம் சற்றுக் குறைந்த வட்டிக்கு அவர்களுக்கு கிடைப்பதாயிருந்தால்தான், அவர்களும் அதுபோல் குறிப்பிட்ட வட்டிக்கு, வேறு வகையிலே வட்டிப் பணம் சம்பாதிக்க எண்ணாத முறையிலே ஏழை மக்களை ஏமாற்றாமல் நேர்மையாக நடந்துகொள்ளுவதற்கும், சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நடப்பதற்கும் உண்மையாகவே வழி வகுக்கமுடியும்.

அதோடுமட்டுமல்லாமல் மற்றொன்றையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். போலீஸ் இலாக்காவைச் சேர்ந்தவர்கள் இதிலே அடிக்கடி குறிக்கிடுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கக்கூடாது என்ற கருத்தை நான் ஆய்வுக் குழுவிலே தெரிவித்தேன். அமைச்சரும் அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பிறவகையாக இருக்கிற அதிகாரிகள் ரெவின்யூ இலாக்காவைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும், தொழில் நடக்கிற நேரத்திலே கடைகளிலே புகுந்து வரவு செலவுக் கணக்குகளை, வட்டிக் கணக்குகளை பார்வையிடும் வாய்ப்பு இருக்க வேண்டுமென தவிர எந்த நேரத்திலும் பார்வையிடலாம் என்று சொல்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல. அதேபோல் அவர்களுடைய கணக்குகளில் எப்போதாவது குற்றம் சாட்டப்பட்டால், வேண்டுமானால் அந்த குற்றச்சாட்டை கண்டுபிடிப்பதற்காக என்று சொல்லும் நேரத்தில் அவர்கள் நினைத்தவுடனே கணக்குகளைக் கேட்டு ஆராயலாமென தவிர மற்ற வகையிலே அந்தக் கணக்குகளை அதிகாரிகளுடைய பணிமனைகளுக்குக் கொண்டுவரும்படியாக அவர்கள் பணிக்கப்படவேண்டுமெனத் தவிர நினைத்த நேரத்தில் அவர்கள் கணக்குகளுக்குச் சென்று சோதிக்கலாம் என்பது சரியல்ல. பொதுவாக கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீசர்கள் இப்பொழுது நடந்து கொள்ளுகிற முறையிலே கூட பல வணிகமனைகளிலே பல தொல்லைகள் வளங்கின்றன. அந்த முறையிலே இசுலேயும் சிக்கல்கள் வளராமல் கவனிக்கவேண்டும். வேண்டுமானால் கிரிமினல் குற்ற வழக்குகள் வரக் கூடிய சூழ்நிலையில் நேரடியாக பரிசோதனை நடத்தலாமென தவிர மற்ற நேரத்திலே கணக்குகளைத் தமது அலுவலகங்களுக்கே கொண்டுவரச் செய்து ஆய்வுக்கெடுத்துக்கொள்ளலாம்.

24th August 1961]

[Sri K. Anbazhagan]

அதேபோல் முக்கியமான மற்றொன்றையும் கூற விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் வட்டிக்கடை வைத்து நடத்துகிறவர்கள் பொது மக்கள் நலனுக்காகத்தான் நடத்துகிறார்கள் என்பது உண்மையாக இருக்குமே யானால், பொதுமக்களுக்குத் தெரிந்த மொழியிலேதான் கணக்குகள் வைக்கப்படவேண்டும். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மொழியிலேதான் அந்தக் கணக்குகள் வைக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் மொழியிலே கணக்குகள் வைக்கமுடியவில்லை என்று சொல்லுகிறவர்கள் அதற்காக சிறப்பாக விண்ணப்பித்து, எங்களுக்குத் தமிழிலே பயிற்சி இல்லாத காரணத்தினால் நான்கில் ஆங்கிலத்திலே வைத்துக்கொள்ளுகிறோம் என்று கேட்டு அனுமதி பெறவேண்டுமே தவிர, தமிழ்மொழி அல்லாது வேறு எந்த மொழியிலே வேண்டுமானாலும் கணக்குகளை வைக்க அனுமதி அளிப்பது எந்த வகையிலும் ஏற்றதல்ல. ஒரு வேளை அந்த வட்டாரங்களிலே தெலுங்கு, மலையாள மக்கள் இருப்பார்களேயானால், அங்கே வேண்டுமானால் அந்தந்த மொழியிலே கணக்குகள் வைக்க அனுமதிக்கலாம். ஆனால் தமிழ்மொழியைத் தவிர வேறு எந்தமொழியில் கணக்கு வைக்க நேரிட்டாலும் அதற்கு ஈடாக ஆங்கிலத்திலும் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிற மொழியிலே கணக்கு வைத்துக்கொள்ளும் பொழுது ஆங்கிலத்திலும் அந்தந்த கணக்கை எழுதுகிற இன்றியமையாத கடமை ஏற்படுமானால் எமாற்றத்திற்கு இடமேற்படாமல் இருக்கும். தமிழ் நாட்டில் இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் வட்டிக்கடை கணக்கு தமிழிலேயே இருக்க வேண்டும். எந்த மொழி தெரிந்தவர்களாக இருந்தாலும், வேறு எந்த மொழி நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் தமிழிலேயே கணக்கை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை அந்தச் சட்டத்தில் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியாகச் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கின்ற திருத்தத்திலே :

“All records or entries made in the books, accounts, documents referred to in sub-section (1) shall be either in English or in such language of the locality as may be prescribed.”

என்றிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலே “லொக்காலிட்டி” என்று குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அந்த வட்டாரத்தின் மொழி எதுவானாலும் தமிழ் தவிர பிற மொழிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வரும் என்று நான் கருதவில்லை. இதில் “either in English” என்று குறிப்பிடுகிற இடத்தில் “either in Tamil or in such language of the locality as may be prescribed” என்று இருக்குமேயானால் தமிழ் தவிர பிற மொழியிலே கணக்கு வைப்பது அவசியமானால் மட்டும் அவர்களுக்கு அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்படும். அப்படித் தமிழ் தவிர பிற மொழியிலே அவர்கள் கணக்கு வைக்க வேண்டுமானால் தக்க காரணத்தைக் காட்டி அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெறலாம். அப்படி அனுமதி பெறுவதும் வட்டிக்கடை நடத்துகிறவர்களின் மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறு. அந்த இடத்திலிருக்கிற மக்களின் மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் எதிர்பார்க்க வேண்டும். அந்தக் காரணத்தினாலே தமிழ் தவிர வேறு மொழியிலே கணக்கு வைத்துக்கொள்ள நேரிடுமானால் ஆங்கிலத்திலும் அவர்கள் கணக்கு வைக்க வேண்டுமென்று நிலைமை இருந்தால்தான் தவறான. எமாற்றங்கள் ஏற்படாமல் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். எனவே, இந்தத் திருத்தத்தை அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக நான் குறிப்பிட விரும்புவது நல்ல வகையிலே இந்த வட்டித் தொழில் மக்களுக்குப் பயன்படும் தொழிலாக அமைய வேண்டுமானால், இந்தச்சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறபொழுது அதைக் கண்காணிக்கிற அதிகாரிகள் வட்டிக் கடை நடத்துகிறவர்களுக்குத் தேவையற்ற தொல்லைகளை உண்டாக்காமல், ஆனால் அவசியமானபொழுது அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதிலிருந்து ஒதுக்கி நிற்காமல் அவர்கள் மிகவும் நேர்மையாக நடக்க வேண்டும். வட்டிக் கடைக்காரர்கள்

[Sri K. Anbazhagan] [24th August 1961]

செய்யக்கூடிய தவறுகளையே அதிகாரிகளும் திரும்பச் செய்யக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லாமலிருந்ததால்தான் இச்சட்டத்தின் உண்மையான பலனைப் பொதுமக்கள் பெற முடியும். அப்படிப் பார்க்கிறபொழுது இந்த வட்டிக் கடைத் தொழிலை நடத்துகிறவர்கள் ஒரு சாதாரண குற்றத்திற்கே அளிக்கக்கூடிய தண்டனை, சிறைக்கு அனுப்பக்கூடிய அளவுக்கு இருக்கக் கூடாது என்ற கருத்தை பல உறுப்பினர்கள் தெரிவித்தார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையிலும் பொதுவாக சிறைத் தண்டனைக்கு உட்படுத்தும் வழக்கம் வளருவது நல்லதல்ல என்றே கருதுகிறேன். அதை அமைச்சர் அவர்களிடம் சிலர் சொன்னபொழுது தெரிவித்தார்கள் “நாங்கள் மட்டுமென்ன எடுத்தவுடனே சிறைக்கு அனுப்புவதை விரும்புவோமா? மூன்று, நான்கு, ஐந்து முறை தவறு செய்தால்தான் அதற்குப் பின்னர் சிறைக்கு அனுப்பப்படும் கட்டம் ஏற்படும். ஆகவே சிறைத் தண்டனையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இடத்தில் இவ்வளவு ரூபாய் வரையிலும் அதற்கு அபராதம் விதிக்கலாம், அப்படி அபராதம் அல்லது சிறைத் தண்டனை என்றமூன்று குறிப்பு வருகிறது” என்று தெரிவித்தார்கள். இதையுங்கூட இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற முறையிலே, இப்பொழுதுதான் இந்த சட்டம் வருகிற காரணத்தால், முதலிலே எது எது குற்றம் என்று இந்தத் தொழிலை நடத்துகிறவர்கள் உணருகிற சூழ்நிலை வளரும் வரையிலாவது எடுத்தவுடனே சிறைத் தண்டனை இல்லாமல், மறுபடியும் தவறு செய்பவர்களுக்கே சிறைத் தண்டனை அளக்கும் அளவுக்கு இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகையில் அமைச்சர் அவர்கள் கண்காணிக்க வேண்டும். அதற்கேற்ற முறையில் விதி முறைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்தச் சட்டத்தின் பொது நோக்கத்தை ஓரிரண்டு ஆண்டுகள் அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்து, இதை மெலும் செம்மைப்படுத்துவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு கணக்கு, மொழி பற்றிய திருத்தத்தையும் எடுத்துக் கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** THE HON SRI M. A. MANICKAVELU :** கணம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கடன் கொடுத்து கடன் வாங்கும் வழக்கத்தை அல்லாமல் செய்வது சாத்தியம் இல்லை. ஆனால், அதை ‘ரெகுலேட்’ செய்யலாம். எந்தத் தரத்தாருக்கும் பாதகம் ஏற்படாமல் சட்ட பூர்வமாக எந்த அளவு செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்கு நாம் செய்யலாம்.

கணம் அங்கத்தினர் திரு. சங்கரன் அவர்கள் பேசும்போது, ‘திடீரென்று மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது, சம்பந்தப்பட்ட சங்கங்கள் இதைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்ல அவகாசம் இல்லை’ என்று சொன்னார்கள். ஆனால், பான் ப்ரோக்கர்கள், மணி லெண்டர்கள் பற்றிய பொதுவான மசோதா வானது செலக்ட் கமிட்டிக்குப் போனபோது, அப்பொழுது பான் ப்ரோக்கர்கள் வந்து தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். மசோதா பற்றி என்ன என்ன சொல்ல வேண்டுமோ அதை அவர்கள் சொல்ல சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டது. இப்பொழுது இது ஒரே மசோதாவாக இல்லாமல் தனியாகக் கொண்டுவரப்படுகிறதே தவிர, வேறொன்றும் இல்லை.

தண்டனை விஷயமாகவும் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒரு ‘ஸ்டாசூட்’ என்றால், அதில் எக்ஸ்டீம் ‘லிமிட்’ வைத்து, அதிக பட்சமாக எவ்வளவு தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று நிர்ணயிப்பது வழக்கம். ஆனால், அந்த அதிக பட்ச அளவுக்கே மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் தண்டனை கொடுத்துவிடுவார்களே என்பது அல்ல. ‘மதலிலேயே’ பெரிய தண்டனை விதிப்பது இல்லை என்பதை நடைமுறையில் பார்க்கிறோம். எந்தச் சட்டமாக இருந்தாலும், அப்படித்தான் நடைமுறையில் இருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையால், இதிலே சிறை அல்லது அபராதம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறதே தவிர, சிறையும், அபராதமும் என்று இல்லை. “இம்பிரிஸன்மெண்டு அன்ட் பைன்” என்று இல்லை. “இம்பிரிஸன்மென்ட் ஆர் பைன்” என்று இருக்கிறது. எப்பொழுதும் சட்டத்திலே அதிகப்படியாக தண்டனை குறிப்பிட்டிருப்பது நல்லது. நடைமுறையில் இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவு சட்டத்திலே குறித்திருந்தால், குற்றம் செய்கிறவர்களுக்கு ஒரு டெட்ரன்ட் என்ற

24th August 1961] [Sri M. A. Manickavelu]

வகையில் பயம் இருக்கும். எக்ஸ்டீம் பனிஷ்மென்ட் எந்தச் சட்டத்திலும் உடனடியாகக் கொடுத்ததை நான் பார்க்கவில்லை. முதல் தவறாக இருந்தால் அபராதம் போடுவார்கள், அடுத்தும் தவறு செய்தால் சற்று கூடுதலான அபராதம் போடுவார்கள், மேலும் மேலும் தொடர்ந்து தவறு செய்தால் சிறை தண்டனை விதிக்கப்படும் என்ற ஒரு பயத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு இது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, எல்லாவற்றிற்கும் சிறை தண்டனை என்று இல்லை. சாதாரணமாக இந்த விதியை மீறுகிறவர்களுக்குச் சிறை தண்டனை இல்லை. முக்கியமான சில விதிகளை மீறுகிறவர்களுக்குத்தான் அதாவது :

“ Certain other acts of pawnbrokers to be punishable. A pawn-broker, who—

(1) takes an articles in pawn from any person appearing to be under the age of eighteen years or to be of unsound mind; or

(2) purchases or takes in pawn or exchanges a pawn-ticket issued by another pawnbroker; or

(3) employs any person under the age of eighteen years to take pledges in pawn; or

(4) under any pretence purchases, except at a public auction, any pledge while in pawn with him; or

(5) suffers any pledge while in pawn with him to be redeemed with a view to his purchasing it; or

(6) makes any constraint or agreement with any person pawning or offering to pawn any article, or with the owner thereof, for the purchase, sale or disposition thereof within the time of redemption; or

(7) sells or otherwise disposes of any pledge pawned with him except at such time and in such manner as is authorised by or under this Act.”

இம்மாதிரி பந்தோபஸ்து இல்லையென்றால் அனேகக் கஷ்டங்களை விளைவிக்கும். அதனால், இந்தப் பிரிவிலே தண்டனையைப் பற்றி இப்படிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

வேறொரு கனம் அங்கத்தினர் பேசும்போது, பெரிய தத்துவ முறையில் பேசினார். தத்துவ முறையில் பேசிவிடலாம். வட்டி வாங்கக் கூடாது என்றுகூட ஒரு மதத்தினர் கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த ஒரு அன்பருக்கு நிறையப் பணம் வரும். 5,000, 6,000 ரூபாய் வரும். வந்தாலும், அந்தப் பணத்தை அவர் பாங்கியிலே போட்டு வட்டி வாங்குவது இல்லை. காரணம், அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், எல்லோரும் அம்மாதிரி செய்வார்கள் என்று இந்த உலகத்திலே நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கு இல்லை. ஆகையால், வட்டி எந்த அளவுக்கு சற்று நியாயமான முறையில் இருக்குமோ அந்த அளவுக்குத்தான் நிர்ணயிக்க வேண்டுமே தவிர, வட்டியே வாங்கக் கூடாது என்று சொல்ல முடியாது.

ஆனால், மக்களுக்கு சலபமாகப் பணம் கிடைக்கக் கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். அதை அரசாங்க எஜென்ஸி மூலமாகவோ கூட்டுறவு இயக்கம் மூலமாகவோ செய்ய வேண்டியதுதான். அம்மாதிரி அரசாங்கம் செய்வதற்குப் பிரயத்தனம் ஓரளவுக்கு இருக்கிறது. இருந்தாலும், அரசாங்கமோ, கூட்டுறவு சங்கமோ, முழுதும் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துவிடும் என்று சொல்ல முடியாது. அம்மாதிரி சலபமாகப் பணம் கிடைக்கும் வரைக்கும் நாம்

[Sri M. A. Manickavelu] [24th August 1961]

சம்மா இருக்கவும் முடியாது. சாதாரணமாக, பணம் கொடுக்கிறவர்கள் இஷ்டப்பிரகாரம் கடன் கொடுத்து, இஷ்டப்பிரகாரம் செய்க்கூடிய அளவுக்கு விடுவதாக இல்லை. ஏதாவது நிபந்தனை செய்ய வேண்டியதுதான். இப்பொழுது செய்யும் சட்டம் பான் ப்ரோக்கர்ஸ் பற்றியது.

அடகு வைத்துப் பணம் வாங்குகிறவர்கள் ரொம்ப சாதாரண மக்கள். அத்தியாவசியத் தேவைக்குப் பணம் வேண்டுமென்று கடனுக்குப் போகிறார்கள். திடீரென்று குடும்பத்தில் இறந்துபோகிறார் என்றால் செலவுக்குப் பணம் வேண்டியிருக்கிறது. துரதிருஷ்டவசமாக விந்து சமுதாயத்தில் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஏதாவது ஒரு சடங்கு இருந்துகொண்டே இருக்கும். பிறந்தது முதல் சுகாட்டுக்குப் போகும் வரையில்—ஏன் சுகாட்டுக்குப் போவதற்குக் கூட—சடங்கு இருக்கிறது. அதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், சமுதாயத்தில் புத்திசாலியான ஒரு பகுதியினர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ரொம்பச் சலபமாகச் செய்துவிடுகிறார்கள். செத்துப்போன விஷயம் இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாது. மூன்று மணி நேரம் கூட வைத்திருக்கமாட்டார்கள். எடுத்துக்கொண்டு போவது கூடத்தெரியாது. ஒரே ஓட்டம்தான். ரொம்பச் செலவு இல்லை. சுகாதார அடிப்படையில்கூட இது நல்லது. நோயாளிகள் இறந்து விட்டால் அதிக நேரம் வைத்துக்கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல. ஆகவே, அது ரொம்ப நல்ல பழக்கம். அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், மற்றவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், பணம் இல்லையென்றாலும் கடன் வாங்கி, ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி விடுகிறார்கள். சில வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறவர்கள் அதைப் பார்க்கும்போது பிரேதத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்களா அல்லது வேறு தமாஷ் ஊர்வலமா என்று எண்ணக்கூடிய அளவுக்கு ஆட்டம், பாட்டம், கோல், கலாட்டா எல்லாம் நடக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பழக்கம் இருப்பதால் எதற்கெடுத்தாலும் கடன் வாங்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

பான் ப்ரோக்கரிடம் சென்று கடன் கேட்டால், பணம் கிடைத்து விடுகிறது. பாரம், கையெழுத்து இதெல்லாம் இல்லை. வட்டி ஜாஸ்தி கொடுத்தால் போதும். உடனே பணம் வருகிறது. பணத்திற்காகப் போகிறவர்கள் வட்டியைப் பற்றி அப்பொழுது கவலைப்படுவது இல்லை. அந்த அளவுக்கு “ரெடி க்ரெடிட்” கிடைக்கிறது. ரெடி க்ரெடிட் கொடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வதற்கு இடம் கொடுக்க முடியாது. ஓரளவுக்குக் கட்டுப்படுத்துவது அவசியம்.

முதலில் 25 ரூபாய்க்குக் குறைந்த கடனுக்கு வட்டி 12 சத விதம் என்று வைத்தோம். அந்த 25 ரூபாய் அளவு குறைவாக இருக்கிறது என்ற கருத்தில் செலக் சமிட்டியார் அதை 150 ரூபாய் என்று ஆக்கினார்கள். ஒரு மடங்கு, இரண்டு மடங்கு அல்ல, ஆறு மடங்கு கூட அதிகப் படுத்துவதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, 25 ரூபாய் என்று இருந்ததை 150 ரூபாய் அளவுக்குத் உயர்த்தினோம். இந்த 150 ரூபாய்க்குள் கடன் வாங்கினால் 12 சத வித வட்டி என்று செய்திருக்கிறோம். பன்னிரண்டு சத வித வட்டி என்றால், அது தர்ம வட்டி என்றதான் சொல்ல வேண்டும். இன்றைய நிலையில் அது அவ்வளவு அதிகம் இல்லை. பன்னிரண்டு சத வித வட்டிக்குக் கடன் கிடைப்பதே அனேக இடங்களில் கஷ்டம். அதற்காக, 25 சத விதம், 36 சத விதம் என்று சட்டத்திலே போட்டுவிட்டால், அது முடிக்கையாகவும், விபரீதமாகவும் இருக்கும். சட்டத்தில் ஜாஸ்தி போட முடியாது. பன்னிரண்டு சத விதம் என்பது ஓரளவுக்குப் பரவாயில்லை என்று போட்டிருக்கிறோம். பன்னிரண்டு சத விதத்திற்கே கடன் கொடுப்பார்கள் என்று சொல்லத் தயாராயில்லை. அதற்கும் மீறி அதிக வட்டி வாங்கக் கூடியிருக்கும்நிலை ஏற்படலாம். அப்படி வாங்குவார்கள். அதை எப்படிச் சமாளிப்பது, எப்படிக் கண்ட்ரோல் பண்ணுவது, என்று தெரியவில்லை. இதற்கு யாராவது ஏதாவது யோசனை சொல்லட்டும். யாராலும் சொல்ல முடியாது என்று நானே சொல்லுகிறேன். 150 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட கடனுக்கு 10½ சத விதம் வட்டி என்று செலக் சமிட்டி திருத்தம் செய்திருக்கிறது. முன் இருந்ததை அதிகப்படுத்தியே இப்படிப் போட்டிருக்கிறோம். அத்துடன் முன்னே குறிப்பிட்டபடி

24th August 1961]

[Sri M. A. Manickavelu]

25 ரூபாய் அளவை 150 ரூபாய் என்று உயர்த்தி, அதற்கு 12 சத விகித வட்டி என்றும் செய்திருக்கிறோம். ஆகவே, எந்த அளவு சீர்திருத்தம் செய்ய முடியுமோ அந்த அளவு செய்திருக்கிறோம்.

இன்ஸ்பெக்டர் என்றால் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்றுதான் சாதாரணமாக நினைக்கிறார்கள். ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் கூட இருக்கிறார். இருந்தாலும், சாதாரண ஜனங்கள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்று நினைப்பார்கள். இங்கே குறிப்பிடுவது போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இல்லை. இன்ஸ்பெக்டர் என்ற பெயரில் ஒரு உத்தியோகஸ்தர் இருப்பார். அந்த இன்ஸ்பெக்டர் ரிகார்டு கேட்கும்போது போலீஸ் உதவியையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று பந்தோபஸ்துக்காக மசோதாவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்றுதான் இருந்தது. அதை எடுத்து விட்டு போலீஸ் இல்லாத ஒரு இன்ஸ்பெக்டரை நாம் நியமிக்கிறோம்.

ரிகார்டு எடுத்து வருவது எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் என்று இருக்க முடியாது. சந்தேகம் இருந்தால்தான், அதுவும் 'Prima Facie' இருக்க வேண்டும். மசோதாவில்:

'any pawnbroker carried on business in contravention of the provisions of this Act or the rules made thereunder or the conditions of the licence granted under this Act, at any place within the jurisdiction of such Magistrate.'

என்று இருக்கிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் மாஜிஸ்ட்ரேட்டானவர் இன்ஸ்பெக்டரின் ரிபோர்ட்டின் பேரில் வாரண்ட் பிறப்பிக்கலாம் என்று இருக்கிறது. முதலில், வாரண்ட் இல்லாமலேயே கடைக்குப் போய் ரிகார்டு முதலியவைகளைப் பார்க்கலாம் என்று இருந்தது. இப்பொழுது மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடமிருந்து வாரண்ட் பெறவேண்டும் என்று மாற்றி அமைத்திருக்கிறோம். மாஜிஸ்ட்ரேட் நன்றாக விசாரித்துத்தான் வாரண்ட் பிறப்பிப்பார்கள்.

இந்தச் சட்டத்தினால் திடீரென்று ஒன்றும் செய்துவிட மாட்டார்கள். எல்லாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்துத்தான் செய்வார்கள். அதுவும் பல அங்கத்தினர்கள் பல கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஷரா வாரியாக விவாதம் வரும்போது அவற்றுக்கு எல்லாம் விவரமாகப் பதில் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஓரளவு இரு தரப்பு நியாயங்களையும் பார்த்துத்தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். வட்டி விகிதம் இதைவிட அதிகமாக சட்டப் புத்தகத்தில் போட முடியாது. வட்டியை 24 சத விகிதம் 34 சத விகிதம் என்று நிர்ணயிக்க முடியாது. ஓரளவு இந்த ஜனநாயக யுகத்தை பான் ப்ரோக்கர்களும் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு பாதகமாகப் பேசக்கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். சாதகமாகப் பேசக்கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும். மொழி விஷயத்தில் ஆங்கிலம் இருக்கும்—பிராந்திய மொழி ஒன்றும் இருக்கும். இதில் தான் கணக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலம் இன்னும் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. போகப்போக அதுவும் போய்விடும். கவலையில்லை. இதைப் பற்றியெல்லாம் பொறுக்குக் கமிட்டியில் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்திருப்பதால் இதை சபை, ஷரத்து வாரியாகப் பரிசீலனை செய்வதற்கு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

'That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 30 of 1960) as amended by the Select Committee be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

[24th August 1961]

DEPUTY SPEAKER : Regarding the clause by clause consideration, I think . . .

SRI M. KALYANASUNDARAM : Sir, it is already 20 minutes past one o'clock. There are only ten more minutes. I am sure we will not be able to finish the consideration of the Bill. Therefore, I suggest that it can be taken up at the next meeting. To-morrow is a non-official day. We may take it up on the 27th or 28th.

1-23
p.m. THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I have no objection if it can be adjusted like that.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 2 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

334. G.O. Ms. No. 1940, Rural Development and Local Administration, dated 30th July 1961 notifying the amendments to the Madras Bhoodan Yagna Rules, 1959, under section 28 (1) (2) of the Madras Bhoodan Yagna Act, 1958. (*Laid on the table of the house under section 28 (3) of the Madras Bhoodan Yagna Act, 1958 (Madras Act XV of 1958.)*)

B. Reports, notifications and other papers.

180. *The Holdings (stay of Execution Proceedings) (Madras Amendment) Bill, 1961.*

181. *Statement regarding " Cauvery floods ".*